

POROČILA

SLOVENSKE FRANČIŠKANSKE PROVINCE SVETEGA KRIŽA

LETO 2016 • LXIX • ŠTEVILKA

2, 3, 4

MIR VAM ZAPUŠČAM,
SVOJ MIR VAM DAJEM!

(JN 14,27)

VSEBINA

Iz generalne kurije	
Ordo fratrum minorum	3
Sporočilo glede Sirije	5
Iz Južnoslovanske konference	
Zapisnik sestanka JKPMOFM	6
Iz provincialata	
Božji nam je rojen Sin!	8
Iz tajništva province	
Zapisnik 1. redne seje provincialnega definitorija	10
Zapisnik 2. redne seje provincialnega definitorija	11
Zapisnik 3. redne seje provincialnega definitorija	13
Iz provincialnega kapitlja	14
Novi posinovljenci naše province	21
Iz vzgojnih hiš	
Mašniško posvečenje p. Boštjana Horvata	22
Nova Maša P. Boštjana Horvata	24
Slovo br. Melhiorja (Miha) Grošlja	26
Obnovitev začasnih zaobljub	26
Slovesne zaobljube p. Benedikta Embersiča	27
Prihod br. Maria Zrakića	29
Začetek postulata	29
Iz klerikata	
Postulant	31
Gost iz zagrebske province sv. Cirila in Metoda	31
Iz življenja in dela province	
Dan province 2016 v Mariboru	32
Diamantna in srebrna maša na Sveti Gori	33
Evropska kulturna pot sv. Martina vodi skozi našo cerkev	34
Viški jubilarji	35
Profesor v ZDA	36
Slovesnost v New Yorku	37
Srečanje za gvardijane	40
Srečanje za brate neduhovnike	41
Srečanje z nadškofofom Stanetom	42
Iz življenja viškega bratstva	43
Adventno pričakovanje	44
Poletni duhovno-počitniški tabor za ministrante	45
Adventno srečanje za minstrante v Kamniku	48
Teološki izzivi	
Premislek po kapitolu (2016)	50
Pastoralni izzivi	
Po frančiškanskih in škofijskih duhovnikih poimenovane ulice v župniji Vič	52
Kazen ali zdravilo	53
Raznoterosti	
Stalno izobraževanje (splošno in versko)	54
... in naj molijo za rajne	
† p. Matej Papež	55
† p. Jurij Dolenc	57
† Martinu Hozjanu v hvaležen spomin	60

Poročila leto 2016 (LXIX)
številka 2, 3, 4

Izdala: Slovenska frančiškanska
provinca sv. Križa
Prešernov trg 4
1000 Ljubljana

Ureja: p. Ambrož Mušič
Odgovarja: p. Marjan Čuden
Redni sodelavci: p. Darko Žnidaršič,
p. Krizostom Komar
br. Janez Papa

Grafična priprava: Tina Bruno, ZBF
Tisk: Demat d.o.o., Ljubljana

Božično voščilo generalnega ministra

ORDO FRATRUM MINORUM

*“Et Verbum caro factum est
et habitavit in nobis”
(Gv 1,14)*

*“E il Verbo si fece carne
e venne ad abitare in mezzo a noi”*

*“Y la Palabra se hizo carne
y habitó entre nosotros”*

*“And the Word became flesh
and made his dwelling among us”*

Buon Natale e Buon Anno

Feliz Navidad y Año Nuevo

Merry Christmas and Happy New Year

Fr. Michael Anthony Perry, ofm
Fr. Michael A. Perry, ofm
Minister generalis

FR. MICHAEL ANTHONY PERRY
TOTIUS ORDINIS FRATRUM MINORUM MINISTER GENERALIS
ET HUMILIS IN DOMINO SERVUS

RATIFICA

Nel Capitolo Provinciale della Provincia della Santa Croce in Slovenia, regolarmente celebrato secondo le disposizioni del Diritto, nella Casa di Maria Nazareth (Nazarje), sotto la presidenza del Visitatore Generale, Fr. Marko Mrše, OFM, il 30 marzo 2016 sono stati eletti

FR. MARJAN ČUDEN, OFM,
 PER L'UFFICIO DI MINISTRO PROVINCIALE,

FR. ROBERT BAHČIČ, OFM,
 PER L'UFFICIO DI VICARIO PROVINCIALE,

E I CINQUE DEFINITORI DELLA PROVINCIA:

FR. BERNARD GOLIČNIK, OFM,

FR. NIKO ŽVOKELJ, OFM,

FR. PAVLE JAKOP, OFM,

FR. SIMON PETER BERLEC, OFM

FR. AMBROŽ MUŠIČ, OFM.

Il Definitorio Generale, nella Sessione del 12 maggio 2016, ha esaminato attentamente gli atti autentici di queste elezioni.

PERTANTO,
 IN VIRTÙ DE QUESTO DECRETO
 RATIFICO QUESTE ELEZIONI
 SECONDO QUANTO PRESCRIVONO
 GLI STATUTI GENERALI DELL'ORDINE ALL' ART. 174.

Dalla Curia Generale dell'Ordine dei Frati Minori, in Roma, il 18 maggio 2016.

Fr. Michael A. Perry
 Fr. Michael A. Perry, OFM
 Ministro Generale

Fr. Aidan McGrath
 Fr. Aidan McGrath, OFM
 Segretario Generale

Via S. Maria Mediatrix, 25
 00165 ROMA (ITALIA)
 Tel. 39.06.684919 / Fax 39.06.6380292

Prot. 106454 / S 154-16

Sporočilo glede Sirije

*Dragi bratje in sestre v Kristusu,
 dragi ljudje dobre volje,
 Gospod naj vam da svoj mir!*

V svojem imenu in v imenu sobratov, ki živijo na Bližnjem vzhodu, zlasti v Siriji, območju, ki doživlja strašno vojskovanje in nasilne spopade, želimo izraziti hvaležnost svetemu očetu papežu Frančišku za njegovo nemajno povezanost s sirskim ljudstvom v času, ko doživlja neizrekljivo trpljenje, zlasti vzhodno in zahodno od mesta Alep.

Želimo se pridružiti besedam svetega očeta: »Z veliko žalostjo ugotavljamo, da kljub številnim naporom na različnih področjih logika orožja in zatiranja, skriti interesi in nasilje še naprej povzročajo razdejanje v teh deželah in da do danes ni bilo mogoče končati vedno hujšega trpljenja in neprestanega kršenja človekovih pravic. [...] Nasilje rojeva nasilje in imamo vtis, da smo ujeti v spiralo brezobzirnosti in nedejavnosti, iz katere ni mogoče ulti (nagovor papeža Frančiška članom katoliških dobrodelnih organizacij, ki delujejo v Siriji, Iraku in sosednjih deželah, Rim, 29. september 2016).

Po zgledu in nauku našega serafinskega svetega ustanovitelja Frančiška Asiškega, preroka miru, želimo z vso močjo prevzeti poziv papeža Frančiška: »Končati konflikt je tudi v rokah nas vseh: vsak od nas more in mora postati tvorec miru, kajti vsako stanje nasilja in krivice je rana na telesu vse človeške družine« (prav tam).

Zato pozivamo vse vpletene sile in vse tiste, ki nosijo politično odgovornost, da postavijo dobro nemočnega sirskega prebivalstva, posebno prebivalcev mesta Alep, na prvo mesto. Prosimo vas, da takoj utišate orožje ter končate sovraštvo in vsakršno nasilje, tako da bi res lahko našli in stopili na pot miru, sprave in odpuščanja.

Prosimo vso mednarodno skupnost, da sprejme konkretne ukrepe za razglasitev Alepa za varno področje, pri čemer naj uporabi najboljše rešitve, ki so se izkazale za uspešne v prejšnjih konfliktih, da zagotovi kar največje sodelovanje in uspeh take pobude. To varno območje okoli Alepa bi omogočilo prebivalstvu, utrujenemu od strašnih posledic konflikta, da dobi – brez kakršne koli diskriminacije – nujno potrebno humanitarno pomoč, da najde varnost in varstvo ter da ponovno dobi nekaj zaupanja in upanja v hitro rešitev, ki bi jo navdihoval le mir.

V Siriji bi bilo treba ustvariti tudi druga varna območja kot sestavni del obširnega načrta, da se zagotovi varnost vseh in dokončno doseže mir. Ta območja naj bi bila pod nadzorom mirovnih sil OZN, ki bi delovale z mandatom Varnostnega sveta in s popolnim sodelovanjem vseh strani, ki so vpletene v vojno.

Spodbujamo tudi vse države na svetu, naj bodo čim bolj velikodušne pri sprejemanju sirskih beguncev, pri čemer je seveda treba v celoti upoštevati državno in krajevno zakonodajo, in da naj nudijo vso potrebno pomoč pri zadovoljevanju nujnih humanitarnih in varnostnih potreb v Siriji.

Samo tako, če se bomo odpovedali vsem pristranskim interesom, bo mogoče res končati ta uničujoči konflikt in odpreti resnično pot do obnovitve življenja, dostojanstva in upanja ljudi.

Zagotavljamo naše molitve in podporo vsem, ki tako strašno trpijo v tej vojni, kakor tudi našim sobratom, ki pogumno vztrajajo v Siriji. S svojo bližino in praktičnim služenjem prebivalstvu, ki trpi srhljive posledice konflikta, pričujejo kot pravi »dobri Samaritani«.

Obnavljamo svojo lastno zavezo in spodbujamo vse ljudi dobre volje, da postanete pravi graditelji miru, tako da bo mogoče potešiti žeja po miru, ki živi v srcu vsakega človeka, še posebno pa v srcih naših bratov in sester v Siriji.

Br. Michael A. Perry, OFM
 generalni minister

Fr. Michael Anthony Perry

Br. Francesco Patton, OFM
 kustos Svete dežele

Zagreb - Siget, 16. september 2016

ZAPISNIK SESTANKA JKPMOFM

Redna seja JKPMOFM je bila v frančiškanskem samostanu v Sigetu - Zagreb 16. septembra 2016. Na seji je bilo navzočih pet provincialnih ministrov in tajnik Konference. Zaradi bolezni je svojo prisotnost opravičil provincial fra Miljenko Šteko. Namesto njega se je seje udeležil vikar fra Ivan Ševo. Seja se je začela ob 9.30.

Po molitvi je podpredsednik JKPMOFM p. Marjan Čuden pozdravil vse navzoče. Seja je potekala po dnevnem redu, ki je bil soglasno sprejet.

Branje in sprejetje zapisnika

Tajnik p. Robert Bahčič je prebral zapisnik prejšnje seje. Z nekaj pripombami je bil zapisnik soglasno sprejet.

Provincia sv. Hieronima (Zadar) in JKPM OFM.

Fra Andrija Bilokapić je predstavil razmere v njihovi provinci. Dejal je, da se bratje strinjajo z izročitvijo nekaterih samostanov drugim skupnostim. Provincia Bosne Srebrene bo prevzela samostan v Pridvorju, rešeno je vprašanje katoliške misije v Wiesbadnu, o Johannesburgu in Argentini še potekajo pogovori. Pazin je bil izročen fundaciji blaženega Egidija za obdobje šestih let. Zagrebška provinca je pripravljena prevzeti samostan v Rovinju. Orebić je bil izročen Hercegovski provinci. Na koncu se je fra Andrija zahvalil vsem provincam za izkazano pomoč. Zahvalil se je tudi generalnemu definitorju fra Ivanu Sesarju, ki je bil prisoten na kapitlju in na kongresu province.

Priprava na slovesne obljube

Pripravo na slovesne obljube so pohvalili vsi provinciali. Organizacija je bila dobra, prav tako program, namestitev, duhovni nagovori, spoznavanje samostana in bratov. Provinciali so se obvezali, da bodo prihodnje leto na pripravi prisotni najmanj en teden. Hercegovski provinci so se zahvalili za organizacijo.

Pregled organizacije priprav na slovesne obljube: 2012 – Splitska provinca; 2013 – Mostarska provinca; 2014 – Zadarska provinca; 2015 – Zagrebška provinca. Za leto 2017 je na vrsti Sarajevska provinca.

Vprašanje Ratio Formationis Franciscanae.

Fra Joško je zbrane provinciale obvestil, da prevod RFF iz hrvaščine v italijanščino ni potreben. V odobritev lahko pošljejo besedilo v hrvaškem jeziku. Predsednik Konference mora poslati prošnjo za potrditev RFF na upravo reda. RFF je skupni dokument Konference in velja za vsako provinco.

Poročila provincialov o delu na področjih, ki so jim zaupana

Fra Jozo, voditelj Konference za misijone in evangelizacijo, je spomnil na srečanje vseh provincialnih tajnikov za misijone in evangelizacijo, ki bo v Samoborju v hiši Tabor od 25. do 26. oktobra 2016. Na tem srečanju bo izbran koordinator za misijone in evangelizacijo.

Fra Ilija, voditelj Konference za pravičnost, mir in ohranjanje stvarstva, je napovedal, da bo srečanje vseh odgovornih za to področje konec leta. Na tem srečanju bodo izbrali koordinatore.

Fra Andrija, voditelj Konference za pastoralno poklicev, je obvestil provinciale, da bo sklical sestanek odgovornih.

Do sedaj je bil voditelj Konference za OFS in FRA-MO fra Andrija. Provinciali so se odločili, da bodo novega voditelja za to področje izbrali na prihodnji seji.

Pravilniki za posamezna delovna telesa pri Konferenci

Vsi provinciali so pripravili osnutke pravilnikov za področja, ki jih vodijo. Ker je glede dolžnosti provincialov in ostalih odgovornih še veliko nejasnosti, so se odločili, da se vsi pravilniki uskladijo glede izrazov, nalog in dela. Podpredsednik Konference p. Marjan Čuden se je javil, da bo uskladi osnutke pravilnikov. V pravilnikih mora biti struktura jasna: predsednik delovnega telesa je provincial. Opredelijo naj se naloge koordinatorja, tajnika in članov.

Skupni simpozij JKPM in SLAN OFM

Fra Joško je dejal, da je fra Božo Vuleta pripravljen pripraviti simpozij, vendar mu je pri tem potrebna pomoč. Fra Joško se bo pogovoril s fra Božom o simpoziju in naših pričakovanjih. Na srečanju s Severnoslovansko konferenco, ki bo 17. in 18. oktobra 2016 v Splitu, se bo fra Joško pogovoril s provinciali SLAN-a ali je namera o skupnem simpoziju še živa. Za kraj simpozija je izbran Zagreb.

Srečanje JKPM OFM z generalnim definitorijem

Provinciali so se odločili naj bo srečanje Konference z generalnim definitorijem na začetku marca ali na začetku junija 2017, vendar je treba preveriti pri fra Ivanu Sesarju, če ta dva predloga ustrezata generalnemu definitoriju.

Srečanje definitorjev province JKPM OFM v Međugorju

Provinciali so se dogovorili, da bo srečanje v Međugorju od 25. do 26. aprila 2017. Fra Ivan Ševo je bil naprošen, da rezervira sobe v Međugorju. Po oceni bo prisotnih 45 bratov.

Tisk Linee guida di animazione del Definitoria generale in Zaključni dokument generalnega kapitlja 2015

Provinciali hrvaškega govornega področja so se ponovno odločili, da te dokumente tiskajo skupaj. Tiskanje je zaupano fra Nikoli Vukoju.

Datum in kraj naslednje seje JKPM OFM

Naslednja seja bo v Splitu od 17. do 18. oktobra 2016 skupaj s Severnoslovansko konferenco. Za datume ostalih sej se bomo dogovorili s predsednikom Konference fra Miljenkom, ki je na tej seji zaradi bolezni odsoten.

Hvala fra Iliji in bratom v samostanu v Sigetu za gostoljubje.

p. Robert Bahčič, tajnik JKPMOFM

Pismo provincialnega ministra za božič

BOŽJI NAM JE ROJEN SIN!

Svetilke ugašajo,
polnoč kipi ...
Rojen si,
Učlovečeni, Ponižni!
Kako mi v duši
nocoj vse žari
in Luč govori,
da v uboštvu
je sreča,
mir
in spokojnost,
ki ljubezen poveča
do sladkih širin darovanja ...

Praznim dlani,
da bi v tišini
svete noči
svobodno zazibala Tebe!

Nataša Ahčin

Kaj se je zgodilo na prvi božič? Takrat je Jezus od znotraj odprl vrata nebes in se spustil na zemljo. Kot vsak majhen otrok je pozabil zapreti vrata za seboj. Da se je to res zgodilo, dokazujejo angeli, ki so za božič prihiteli iz nebes na kratek zemeljski izlet in peli svojo pesem hvale. Vrata v nebesa so ostala odprta. Kasneje je sam Jezus povedal svojim učencem, da bodo videli nebo odprto. Odprta nebesa je videl prvi mučenec sv. Štefan. Ne opazijo vsi, da je Jezus pozabil zapreti nebeška vrata za seboj.

Luč, ki je za božič zasijala nad vsem človeštvom, je Luč Božje ljubezni. Bog je svet tako ljubil, da je poslal svojega edinorojenega Sina. To bi lahko napisali nad jaslicami v Betlehemu: »Bog je tako ljubil svet!« Kot luč ljubezni je stopil v svet, ki je pogosto svet sovraštva, da bi to temo sveta razsvetlil z ljubeznijo. Prihaja kot luč resnice o človeku: človek ni le številka, bitje med drugimi bitji, inventar zemlje, marveč dedič neba, Božji ljubljeneec.

Božič ni legenda ne pravljica ne slepilo ali lepa zgodba, marveč je razodetje resnice, da je človek najvišja vrednota v stvarstvu, da je prvi za Bogom. Na božič se je vse začelo. Takrat je svet ubral novo tirnico. Začrtal jo je Bog sam. Iz človeške zemlje je napravil Božje domovališče. Bog, Jezus, ostaja na naši zemlji in deluje po nas. Še več: božič želi, da se pomaknemo višje, kakor pravi evangelij: »Prijatelj, pomakni se višje!« Prav je, da to vabilo slišimo tudi mi: višje v odprtih in ljubečih medsebojnih vezeh, višje v kvaliteti naših pogovorov, višje v kvaliteti življenja, višje v ljubezni do Boga in ljudi.

Ko si zamišljam božični prizor, si po svoje predstavljam, da se Jezus ni rodil kot edinček, ampak kot dvojček. Njegov dvojček si ti, je vsak človek. Nisi prav enak kot On, ampak v tvojih žilah je njegova kri. Njega vidim v tvojih pogledih, v tvojih korakih so njegovi koraki, so nadaljevanje Njegove poti.

Na božič vse praznuje, poglej vola in osla, poslušaj drevesa in griče, šepet zvezd. Stvarstvo se raduje, glej sožitje: Bog, angeli in ljudje – ena družina pri jaslicah. Mir obdaja Betlehem. Božji smehljaj ga objema. Gospod Jezus Kristus, naj tudi nas tvoje rojstvo popolnoma prepoji, da se ne bomo ukvarjali sami s seboj. Naj bomo čuteči in usmiljeni, potrpežljivi, blagi in usmiljeni, iskreni in resnicoljubni. Kdor bo videl nas, naj vidi tebe. Čudovito je, da na tak način prihajaš k nam. Naj tako tudi mi prihajamo drug k drugemu!

Kje pa je današnji Betlehem? Danes Bog postane človek največkrat čisto po tihem, angeli ne prepevajo, kralji gredo mimo, pastirji ostanejo pri svojih čredah. Bog postane človek največkrat čisto po tihem, javnost ga sploh ne opazi, ljudje se ga sploh ne zavedo. V uri osamljenosti, v upanju, v veselju nad ljubeznijo do bližnjega.

Bog še danes prihaja kot otrok, da bi mi postali otroci. Če ne postanemo kakor otroci, nikoli v resnici ne srečamo Otroka iz Betlehema, položenega v jasli in povitega v plenice, Kralja miru, Gospoda vseh majhnih. Če ne odpremo svojega srca na stežaj, kakor otrok razpre svoje drobne ročice v objem, nikoli ne okusimo velike ljubezni Očeta, ki je daroval svojega edinega Sina. Če ne pokleknejo ponižno, preprosto, kot se otrok privije k materi in stisne k očetu, nikoli ne doživimo poljuba od zgoraj, nežnega, ljubečega dotika Boga, rojenega zame. Če ne postanemo kakor otroci, se nič v nas ne zgane tako silovito, da bi spremenilo svet.

Naj bom prostor,
kamor te bo Marija položila;
naj bom zvezda,
ki bo vse razveselila;
naj bom hlev,
kjer se bo duša odpočila;
naj bom vonj,
ki bo Očetu vonj kadila;
naj bom mir,
kjer se bo ta Skrivnost rodila.

s. Andreja Godnič

Dragi bratje,
naj bo zaradi vaše vere,
ki v vas razplamteva upanje in ljubezen,
očaranost nad Jezusom in veselje,
da živite posvečeno življenje,
vaša duša tisti prostor, kjer se bo ta Skrivnost rodila!

p. Marjan Čuden, provincialni minister

Št.: 33/2016

Ljubljana Vič, 12. maj 2016

Zapisnik 1. redne seje provincialnega defnitorija

*Prva redna seja provincialnega defnitorija je potekala
12. maja 2016 v samostanu naših bratov na Viču v Ljubljani.*

Začela se je ob 9.30 uri, udeležili pa so se je provincialni minister p. MARJAN ČUDEN, vikar province p. ROBERT BAHČIČ, defnitorji province p. BERNARD GOLIČNIK, p. NIKO ŽVOKELJ, p. PAVLE JAKOP, p. SIMON PETER BERLEC in p. AMBROŽ MUŠIČ ter tajnik kapitlja br. JANEZ PAPA. Sejo smo pričeli v kapeli z molitvijo, ki jo je pripravil p. Marjan Čuden.

Dopisi

- Prošnja p. Darka Žnidaršiča za potovanje v Argentino od 6. do 19. oktobra 2016. Avstralska skupnost to potovanje podpira. Odobreno.
- Prošnja p. Boštjana Horvata za ponovitev nove maše v New Yorku od 13. do 27. julija 2016. Hišni kapitelj se strinja. Odobreno.
- Prošnja za posinovljenje zakoncev Branc v New Yorku. Odobreno.

Nakup provincialnega avtomobila in prenova provincialata

Nabavljen je bil avto golf diesel.
Generalni vizitator fra Marko Mrše je ob vizitaciji provincialata predlagal, da se prostori prenovijo. Načrte bo naredila arhitektka Julija Marolt, pregledali jih bodo tudi v LJ samostanu.

Kapitularni kongres

Provincialni minister je predstavil predlog tabele, ki bo obravnavana na kapitularnem kongresu. Sledil je komentar posameznih sprememb.

Provincialni minister je predstavil še nekaj personalnih zadev posameznih bratov.

Prihodnja seja bo v okviru kapitularnega kongresa od 17. do 20. maja 2016 na Viču v Ljubljani.

Sejo smo sklenili ob 12.30 uri in nadaljevali s kosilom, za katerega se zahvaljujemo viškemu bratstvu.

*br. Janez Papa
tajnik kapitlja*

Št.: 136/2016

Ljubljana Vič, 27. junij 2016

Zapisnik 2. redne seje provincialnega defnitorija

*Druga redna seja provincialnega defnitorija je potekala
27. junija 2016 v samostanu naših bratov na Viču v Ljubljani.*

Začela se je ob 9.30 uri, udeležili pa so se je provincialni minister p. MARJAN ČUDEN, vikar province p. ROBERT BAHČIČ, defnitorji province p. BERNARD GOLIČNIK, p. NIKO ŽVOKELJ, p. PAVLE JAKOP, p. SIMON PETER BERLEC in p. AMBROŽ MUŠIČ ter tajnik kapitlja br. JANEZ PAPA. Sejo smo pričeli v kapeli z molitvijo, ki jo je pripravil p. Robert Bahčič.

Sprejem zapisnika in pojasnila ob zapisniku
Zapisnik kapitularnega kongresa je bil sprejet.

Defnitorij in njegovo delovanje

Provincialni minister je predstavil, kako si predstavlja delo defnitorija.

V vseh provincialnih telesih provincialni minister predlaga pripravo triletnih načrtov dela.

Zbrati je treba vse statute provincialnih ustanov, ki naj bi izšli v knjižni obliki.

Personalne spremembe

Kandidata Jan Ferk in Uroš Gorjan po kratki izkušnji življenja v samostanu, ne bosta nadaljevala v našem redu.

Prošnjo za vstop v red je oddal Rok Gregorčič iz župnije Šiška.

V Tabeli 2016 ostaja zapisan ljubljanski nadškof metropolit Stane Zore, ki je po redovnem pravu še vedno član našega reda in ga v skladu s splošno prakso statistično upošteva tudi matična provinca.

Naloge generalnega in provincialnega kapitlja

V skladu s smernicami kapitlja bo pripravljeno srečanje za gvardijane in seminar o komunikaciji.

Potrebno je doreči razmejitve med gvardijani in župniki/rektorji, da ne bo prihajalo do nesoglasij.

Dopisi

- Prošnja p. Marjana Čuka za nov avtomobil provincialnega ekonoma. Odobreno.
- Prošnja p. Bernarda Goličnika za finančno pomoč pri Sveti Trojici. Odobreno.
- Prošnja br. Jana Dominika Bogataja za študij v

tujini. Veseli smo njegove študijske nadarjenosti in zavzetosti. Po pogovoru pa smo sklenili, da se študij v tujini za eno leto odloži. Dokončna odločitev pa bo sprejeta na podlagi nadaljnega pogovora in mnenja magistra.

- Prošnja generalnega ministra za pomoč Ekvadorju po potresu. Odobrili smo pomoč.
- Prošnja p. Piotra Fillasa SDS. Hišni kapitelj v Novem mestu naj odloči glede njegovega bivanja, glede pastoralne dejavnosti p. Piotra pa mora svoje mnenje podati novomeški škof.
- P. Boris Markež prosi v imenu samostana Koper/Strunjan, da prokuratura prevzame stroške obnove fasade samostana v Kopru. Odobreno.

Razno

Primopredaje gvardijanske službe

Vsem gvardijanom bo poslan primopredajni zapisnik, da se lahko ustrezno pripravijo ter dogovorijo z voditeljem primopredaje.

Obisk generalnega ministra

Predlagan je termin po veliki noči (16. april 2017) - tridnevni obisk npr. 20.-24. april ali 16.-22. oktober 2017. Potrebno je še razmisliti in doreči vsebino obiska.

Ponudba zadarske province sv. Hieronima

Ponujajo katerega izmed svojih samostanov za polno oskrbo in pastoralno delovanje (razen Pazina, Zadra, Košljuna, Splita in Dubrovnika). V trenutnem položaju ne moremo sprejeti nobenega samostana.

Srečanje definitorijev južnoslovanske konference. Jeseni bo srečanje v Medžugorju.

Plenarni svet province

Septembra se skliče PSP, če bodo do takrat potrjene spremembe Posebnih statutov, ki določajo za člane PSP tudi vse gvardijane.

Nekrologij

Po enaindvajsetih letih je čas za novo izdajo nekrologija v knjižni obliki.

Prihodnja seja bo v torek, 13. septembra 2016 ob 9.15 v Centru.

Sejo smo sklenili ob 12.20 uri in nadaljevali s kosilom, za katerega se zahvaljujemo viškemu bratstvu.

*Zapisal br. Janez Papa.
p. Ambrož Mušič
tajnik province*

Št.: 168/2016

Ljubljana Center, 13. september 2016

Zapisnik 3. redne seje provincialnega definitorija

*Tretja redna seja provincialnega definitorija je potekala
13. septembra 2016 v samostanu naših bratov v Centru v Ljubljani.*

*Začela se je ob 9.30 uri, udeležili pa so se je provincialni minister p. MARJAN ČUDEN,
vikar province p. ROBERT BAHČIČ, definitorji province p. BERNARD GOLIČNIK, p. NIKO
ŽVOKELJ, p. PAVLE JAKOP, p. SIMON PETER BERLEC in p. AMBROŽ MUŠIČ. Sejo smo pričeli
ob 9.40 v Pashalovi kapeli z molitvijo, ki jo je pripravil p. Pavle Jakop.*

Sprejem zapisnika in pojasnila ob zapisniku

Provincial je podal nekaj pojasnil k zapisniku. Primopredaje so bile izvršene. Provincialni tajnik bo pripravil vse potrebno za konstituiranje Plenarnega sveta province.

Zapisnik 2. definitorialne seje je bil sprejet.

Definitorij je govoril o personalnih zadevah

Potrditev služb in dnevnega reda v posamezni hiši

Seznam služb in dnevni red, ki so ga sprejeli bratje na krajevnem kapitlju, so poslale naslednje hiše: Center, Novo mesto, Maribor, Sveta Trojica, Brezje, Vič, Nova Štifta (podružna hiša Viča), Šiška, Kostanjevica, Koper/Strunjan, Sveta Gora.

Za vse hiše in za podružno hišo so bili dnevni redi in službe potrjene. Izvoljeni so bili vsi tisti diskreti, ki so jih posamezne hiše predlagale.

Delo za poklice

P. Janez Papa je kot animator dela za poklice pisno pripravil okvirni načrt dejavnosti. Prejeli smo zapisnik srečanja sveta za poklice in odbora za frančiškansko mladinsko pastoralo, ki je bilo 17. avgusta 2016 na Viču. Tudi p. provincial je predstavil svoje predloge dejavnosti, ki skušajo slediti naši skupni viziji dela za poklice. V ospredju našega dela naj bo osebno srečanje, ohranjanje živega stika v smislu spremljanja, odnos domačnosti, nagovarjanje družine. Na podlagi tega je stekel širši pogovor o delu za poklice, kjer naj bi bili vključeni vsi bratje. Jasno je potrebno določiti delovno področje animatorja.

Do naslednje definitorialne seje bosta p. provincial in p. Janez pripravila konkreten načrt dela za poklice v tem triletju.

Generalni in provincialni kapitelj

P. provincial je v pisni obliki zbral nekaj poudarkov zadnjega generalnega kapitlja in našega provincialne-

ga kapitlja. Spomnil nas je, k čemu smo spodbujeni in zavezani za to triletno.

Plenarni svet province naj se konstituirata do 30. septembra.

Dopisi

- Prošnja p. Marija Osredkarja za romanje v Sveto deželo od 19. februarja do 4. marca 2017. Odobreno.
- Prošnja p. Roberta Bahčiča za potovanje v Lemont (ZDA), kjer bi na povabilo p. Metoda vodil slovesnost ob 90-letnici kronanja podobe Marije Pomagaj. Odobreno.
- Prošnja p. Borisa Markeža za obisk bratov v Avstraliji v decembru 2016 oz. januarju 2017. Odobreno.
- Prošnja p. Petra Lavriha za romanje v Indijo k sv. Materi Tereziji od 15. do 25. novembra 2016. Odobreno.
- Prošnja samostana v Centru za financiranje obnove dveh sob. Definitorij je prošnjo odobril, ker je samostan v centru odstopil provincialatu dodatni prostor za provincialni arhiv.
- Vprašanje pokojnin v naši provinci smo pustili odprto za PSP.

Prihodnja seja bo v torek, 15. novembra 2016, ob 9.15 v Centru.

Vsi dopisi, ki jih bo definitorij obravnaval na svoji seji, morajo biti poslani provincialnemu ministru ali tajniku vsaj en teden pred sejo!

Sejo smo sklenili ob 12.30 in nadaljevali s kosilom, za katerega se zahvaljujemo centrskemu bratstvu.

p. Ambrož Mušič, tajnik province

Št.: 191/2016
Ljubljana Center, 15. november 2016

Zapisnik 4. redne seje
provincialnega definitorija

Četrta redna seja provincialnega definitorija je potekala 15. novembra 2016 v samostanu naših bratov v Centru v Ljubljani. Zbrali smo se ob 9.15. Na sejo so prišli: provincialni minister p. MARJAN ČUDEN, vikar province p. ROBERT BAHČIČ, definitorji province p. BERNARD GOLIČNIK, p. NIKO ŽVOKELJ, p. SIMON PETER BERLEC, p. AMBROŽ MUŠIČ, ki je tudi provincialni tajnik in p. JANEZ PAPA, ki je bil povabljen v vlogi animatorja dela za poklice. Opravičil se je p. PAVLE JAKOP. in se pridružil ob 11.30. Sejo smo pričeli ob 9.40 v Pashalovi kapeli z molitvijo, ki jo je pripravil p. Niko Žvokelj.

Sprejem zapisnika in pojasnila ob zapisniku
Personalne zadeve

Odmev na srečanje z gvardijani

V sredo, 26. 10. 2016, je bilo v Antonovem domu na Viču srečanje za vse gvardijane. O vlogi gvardijanske službe sta spregovorila p. Christian (o komunikaciji) in p. provincial (glavni poudarki gvardijanske službe s pravnega vidika, praktični napotki).

Potrditev služb in dnevnega reda v posamezni hiši

Seznam služb in dnevni red, ki so ga sprejeli bratje na krajevnem kapitlju, sta poslali hiši Ljubljana – Bežigrad in Nazarje. Oboje je bilo potrjeno za obe hiši.

Delo za poklice

P. Janez Papa se je kot animator dela za poklice pridružil definitorialni seji. Predstavil je konkreten načrt dela za poklice, ki sta ga za to triletnje pripravila skupaj s p. provincialom. Vizija dela za poklice je priložena zapisniku.

Dopisi:

- P. Miha Vovk prosi za dovoljenje, da obišče Slovence v Avstraliji od 16. januarja do 20. februarja 2017. Povabili so ga avstralski Slovenci,

stroške potovanja pa bodo pokrili naši bratje v Avstraliji. Samostanski kapitelj na Sveti Gori je to potovanje odobril. Sklep: Odobreno.

- Prošnja bratstva v Nazarjah za oprostitev dajatev prokuraturi za obdobje od avgusta do decembra 2016, da si finančno opomorejo po kraji, ki se je zgodila 21. avgusta 2016. Sklep: Odobreno.
- Prošnja bratstva v Nazarjah za finančno pomoč pri obnovi kotlovnice. Sklep: Prošnjo in potrebno dokumentacijo naj se najprej predloži svetu za gospodarske zadeve.

Razno

Prva seja plenarnega sveta province bo v torek, 7. marca 2017. Ker bo govora o namembnosti romarskega doma na Sveti Gori, je potrebno ponovno pregledati situacijo in pripraviti dobro izdelan predlog. Govorili bomo tudi o pokojninah in dajatvah prokuraturi.

Sklepa

1. Ustanovljen je odbor, ki bo proučil in predlagal namembnost romarskega doma na Sveti Gori. Določili smo člane odbora: provincial p. Marjan Čuden, provincialni ekonom p. Marjan Čuk, gvardijan p. Simon Peter Berlec, p. Bernard Goličnik, p. Niko Žvokelj in p. Pavle Jakop.

2. Svet za gospodarske zadeve naj prouči nove predloge za pokojnine in dajatve prokuraturi.

Od 15. do 20. junija 2017 bo srečanje provincialov in definitorijev JKPM z generalnim ministrom in z generalnim definitorijem.

Od 18. do 22. oktobra 2017 bo na obisku v naši provinci generalni minister.

Prihodnja seja bo v torek, 10. januarja 2016, ob 9.15 v Centru.

Vsi dopisi, ki jih bo definitorij obravnaval na svoji seji, morajo biti poslani provincialnemu ministru ali tajniku vsaj en teden pred sejo!

Sejo smo sklenili ob 12.40 in nadaljevali s kosilom, za katerega se zahvaljujemo centrskemu bratstvu.

*p. Ambrož Mušič
tajnik province*

Razpored provincialne vizitacije v letu 2017

TERMIN	HIŠA
Petek, 13. 1.	Koper
Ponedeljek, 30. 1.	Kostanjevica
Torek, 31. 1.	Sveta Gora
Ponedeljka, 6. 2. – četrтка, 9. 2.	Lj.-Center
Sreda, 15. 2.	Sv. Trojica
Četrtek, 16. 2.	Maribor
Petek, 17. 2.	Nazarje
Srede, 22. 2. – četrтка, 23. 2.	Brezje
Petek, 24. 2.	Kamnik
Sreda, 8. 3.	Nova Štifta
Četrtek, 9. 3.	Novo mesto
Petek, 10. 3.	Lj.-Šiška
Četrtek, 16. 3.	Lj.-Vič
Petek, 17. 3.	Lj.-Bežigrad

Redne duhovne vaje v letu 2017

Termin	26. 2. – 3. 3.	18. – 23. 6.	20. – 25. 8.	27. 8. – 1. 9.
Kraj	Brezje	Nazarje	Sveta Gora	Assisi
Voditelj	p. Pepi Lebreht	p. Pepi Lebreht	p. Marjan Čuden	p. Marjan Čuden

Bratje se prijavite gvardijanu hiše, kjer boste na duhovnih vajah, lahko pa se vpišete na razpredelnico, ki jo najdete na naslednjem spletnem naslovu: <https://docs.google.com/spreadsheets/d/1SKqh6xReSVUUGuAFKNQrsFmTgBkn8QXCeOzpbLYrE/edit#gid=0>

Za duhovne vaje v Assisiju se prijavljate p. Ambrožu Mušiču: 031 444 117, ambroz.music@rkc.si
Število udeležencev za DV v Assisiju je zaradi prevoza omejeno na osem oseb!

JUBILEJI BRATOV 2017

A. ŽIVLJENJSKI

95 let: P. ATANAZIJ LOVRENČIČ, Lemont, 3. 10.
85 let: BR. LEON RUPNIK, Brezje, 1. 5.
75 let: P. SIMEON MAVEC, Ljubljana – M. oznanjenje, 3. 3.
70 let: P. KRIZOLOG CIMERMAN, New York, ZDA, 10. 4.
55 let: P. MARJAN ČUDEN, PROVINCIAL, Ljubljana – M. oznanjenje, 12. 8.
50 let: P. DARKO ŽNIDARŠIČ, Sydney, Avstralija, 23. 9.
45 let: P. TOMAŽ HOČEVAR, Novo mesto, 7. 12.
40 let: P. TADEJ INGLIČ, Nova Štifta, 15. 1.
40 let: P. JANEZ PAPA, Maribor, 6. 2.
40 let: P. DR. ANDRAŽ ARKO, Ljubljana – Bežigrad, 24. 3.
40 let: P. BOŠTJAN HORVAT, Ljubljana – Vič, 16. 4.
40 let: P. BOGDAN RUS, Sveta Gora, 21. 6.
25 let: BR. DAMIJAN KERN, Brezje,

B. PRVE ZAOBLJUBE

75 let: P. MIRKO SILVESTER, Nazarje, 24. 8.
70 let: P. BLAŽ CHEMAZAR, Lemont, ZDA, 20. 8.
65 let: P. FILIP RUPNIK, Kostanjevica, 31. 8.
60 let: P. PASHAL GORJUP, Kamnik, 23. 9.
50 let: P. SIMEON MAVEC, Ljubljana – M. oznanjenje, 11. 2.
50 let: P. TOMAŽ MENART, Brezje, 16. 3.
50 let: P. DR. EDVARD KOVAČ, Ljubljana – M. oznanjenje, 19. 8.
50 let: P. VILIJEM PUSTOSLEMŠEK, Kostanjevica, 16. 9.
45 let: BR. BONAVENTURA OBRAN, Brezje, 2. 9.
45 let: P. MILAN KADUNC, Brezje & Mošnje, 2. 9.
40 let: BR. MARIJAN CVITAK, Nova Štifta, 1. 9.
25 let: P. KRIZOSTOM KOMAR, Novo mesto, 16. 7.
25 let: BR. AMBROŽ POŽUN, Kostanjevica, 16. 7.
20 let: P. TADEJ INGLIČ, Nova Štifta, 6. 8.
20 let: P. JANEZ PAPA, Maribor, 6. 8.
15 let: P. TOMAŽ HOČEVAR, Novo mesto, 7. 9.
15 let: P. AMBROŽ MUŠIČ, Ljubljana – M. oznanjenje, 7. 9.
10 let: P. JAN CVETEK, Ljubljana – M. oznanjenje, 8. 9.

C. SLOVESNE ZAOBLJUBE

60 let: P. ANDREJ VOVK, Koper, 1. 8.
60 let: P. FILIP RUPNIK, Kostanjevica, 1. 8.
55 let: P. HUGO DELČNJAK, Francoska Gvajana, 10. 2.
50 let: P. DR. VIKTOR PAPEŽ, Brezje, 8. 10.
45 let: P. SIMEON MAVEC, Ljubljana – M. oznanjenje, 3. 1.
45 let: P. DR. SILVIN KRAJNC, Ljubljana – Šiška, 4. 10.
45 let: P. JANKO ŽAGAR, Ljubljana – M. oznanjenje, 4. 10.
40 let: P. MILAN KADUNC, Brezje/Mošnje, 4. 10.
40 let: P. BERNARD GOLIČNIK, Sveta Trojica, 27. 11.
40 let: P. BORIS MARKEŽ, Koper, 31. 12.
30 let: P. MARJAN ČUDEN, PROVINCIAL, Ljubljana – M. oznanjenje, 3. 10.
30 let: P. DR. MARI OSREDKAR, Kamnik, 3. 10.
25 let: P. DR. ROBERT BAHČIČ, Brezje, 3. 10.
25 let: P. DARKO ŽNIDARŠIČ, Sydney, Avstralija, 3. 10.
20 let: P. PETER VRABEC, Novo mesto, 7. 10.
15 let: BR. KSAVER BABNIK, Ljubljana – M. oznanjenje, 5. 10.
10 let: P. DR. ANDRAŽ ARKO, Ljubljana – Bežigrad, 14. 9.

D. DUHOVNIŠKI

65 LET – DIAMANTNA MAŠA: P. VALERIJAN JENKO, Ljubljana – M. oznanjenje, 18. 5.
60 LET – BISERNA MAŠA: P. ANDREJ VOVK, Koper, 4. 10.
45 LET – P. SIMEON MAVEC, Ljubljana – M. oznanjenje, 29. 6.
35 LET – P. DR. CHRISTIAN GOSTEČNIK, Ljubljana – M. oznanjenje, 28. 6.
35 LET – P. PAVLE JAKOP, Ljubljana – M. oznanjenje, 28. 6.
25 LET – SREBRNA MAŠA: P. METOD OGOREVC, Lemont, ZDA, 29. 6.
25 LET - SREBRNA MAŠA: P. DR. MIRAN ŠPELIČ, Ljubljana – Bežigrad, 29. 6.
20 LET – P. SIMON PETER BERLEC, Sveta Gora, 29. 6.
10 LET – P. TOMAŽ HOČEVAR, Novo mesto, 29. 6.
5 LET – P. JAN CVETEK, Ljubljana – M. oznanjenje, 29. 6.

90 let p. Mirka Silvestra

V prejšnji številki poročil je bilo objavljeno, da je na praznik sv. treh kraljev dopolnil devetdeset let življenja p. Valerijan Jenko. 25. februarja 2016 se mu je pridružil njegov šišenski rojak p. Mirko Silvester. Slovesno praznovanje je bilo v nazarskem samostanu, ki mu p. Mirko daje prepoznavnost s svojo dolgoletno navzočnostjo, včasih z bolj vidno, spet drugič s tisto bolj skrito. Vsekakor p. Mirko diha skupaj z ljudmi Zgornje Savinjske doline. Na prazničnem kosilu je bilo zbrano lepo število dekanjskih duhovnikov skupaj z dekanom g. Martinom Pušenjakom iz Ljubnega ob Savinji in kar nekaj naših bratov. Kot je zapisal v e-poročilu naš p. Krizostom, je provincial p. Marjan v zdravici p. Mirku povedal, da so nam starejši bratje zgled svežine duha in si želimo, da ostajajo še naprej med nami, kajti tako se bomo tega duha naužili tudi mi mlajši. Hvaležni smo p. Mirku za zgled tihe zvestobe in vztrajnosti. Dragoceni so tudi njegovi spomini, ki bogatijo našo pripadnost provinci z zdravim ponosom in hvaležnostjo.

Trenutno p. Mirko lepo okreva po nedavnem padcu. P. Andrej in p. Tomaž lepo skrbita zanj in ga vztrajno spodbujata pri hoji, da počasi spet pridobi na kondiciji. Vsak dan zjutraj somašuje v cerkvi. Veseli smo naših starejših bratov. Potrebi smo njihove tihe molitve in žrtve. Bogu hvala zanje!

50 let p. Roberta Bahčiča

V torek, 28. junija 2016, je Abraham obiskal našega p. Roberta Bahčiča, ki deluje na Brezjah kot gvardijan in rektor. Praznovanje se je pričelo že na predvečer z »ofiranjem« in postavljanjem mlaja. Zahvalno sveto mašo v baziliki pa je skupaj z Robertovimi sobraty in prijatelji daroval ljubljanski nadškof Stane. P. Robertu je prišel osebno voščiti tudi predsednik Republike Slovenije g. Borut Pahor. Praznovanje pa so s svojim prepevanjem popestrili vsem znani »Modrijani.«

Veseli smo zavzetosti in skrbnosti s katero skupaj z ostalimi brezjanskimi brati razvija romarsko pastoralo v slovenskem Marijinem narodnem svetišču. Dobri Gospod naj ga na priprošnjo Marije Pomagaj še naprej blagoslavlja in podpira pri vseh njegovih prizadevanjih za oznanjevanje veselega oznanila odrešenja.

70 let p. Marka

Morda bo kdo zavzdihnil: »Saj ni res!« Vendar osebna izkaznica p. Marka Novaka kaže, da je rojen leta 1946, kar pomeni, da bo v tem tednu, 18. 11., praznoval rojstni dan. To so tista leta, za katera pravi Sveto pismo, da so doba našega življenja. P. Marko se še kako zaveda, da so mu vsa ta leta po milosti Božji podarjena. Župljani naše župnije, v kateri deluje že polnih 12 let, mu iz srca čestitamo in želimo obilo zdravja in moči. Da bi tako zmožni in znal še naprej prinašati upanje in uteho vsem bolnim in trpečim, katerim je še na poseben način poslan. Naj ga Bog živi in po Svetem Duhu navdihuje!

Tako je pisalo v oznanilih naše župnije. Prišel je torej dan, ko je p. Marko praznoval, petek, 18. novembra. Zbalo se je okoli petdeset povabljenih gostov: domači slavljenca in razni znanci iz različnih skupin, kjer je pater Marko deloval, vse od Nove Gorice do Maribora in Ljubljane. Ob 11. uri je bila sv. maša v samostanski in župnijski cerkvi sv. Lenarta v Novem mestu. Ob somaševanju duhovnikov in diakona, jo je daroval gvardijan samostana p. Tomaž Hočevnar. Sv. maši je sledil slovesen sprejem gostov pred starodavno samostansko obednico in nato slavnostno kosilo. Obednico je pripravil gvardijan p. Tomaž, kosilo pa je skuhala ob pomoči moža Pavleta in vnukinje Maje, naša kuharica Hilda. Gostje so bili vnaprej razporejeni pri mizah, tako da sta klepet in druženje dobro stekla. Seveda je bila na vrsti tudi slavnostna torta in ob koncu še presenečenje: obisk slavljenčevih mladincev iz Maribora, kjer je p. Marko deloval konec 70-ih in začetek 80-ih let prejšnjega stoletja. Slavje se je torej še podaljšalo in obogatilo. Ni pa praznoval samo tisti dan, ampak tudi druge dni so mu različne skupine iz župnije želele izreči čestitko, mu zapeti in se mu iskreno zahvaliti. Na mnoga leta naš brat, p. Marko!

p. Krizostom

70 let br. Bonaventure

V sredo, 7. decembra 2016, je bilo na Brezjah slovesno praznovanje 70-letnice življenja našega br. Bonaventure oz. br. Bonota, kot ga običajno kličemo. Ob 11. uri je bila v baziliki zahvalna sveta maša, ki jo je ob provincialu p. Marjanu, gvardijanu in rektorju p. Robertu ter drugih somašnikih daroval ljubljanski nadškof Stane. Sledilo je slovesno kosilo v hotelu Krek v Lescah. Praznovanja se je udeležilo lepo število naših bratov, še več pa je bilo prijateljev in prijateljic, ki so dolga leta zvesto sodelovali pri različnih Bonotovih podvigih, vsako leto pa se v začetku septembra srečujejo tudi na tradicionalnem letovanju v Strunjanu. Med kosilom so bile krajše in daljše prekinitev. Ob različnih voščilih smo skrbno sestavljali zanimiv mozaik Bonotovega življenja. Vsak udeleženec je od slavljenca prejel poseben dar: knjižico, v kateri je 70-letnik zbral sedemdeset prilog iz svojega pestrega redovnega življenja. Knjižico je izdal Romarski urad na Brezjah, kjer jo tudi lahko naročite. Vsi bratje province želimo našemu dragemu br. Bonotu, da bi ohranjal iskričnost brata, ki »pozna teren,« in bi z veseljem vsak dan odkrival novo svežino frančiškovega navdiha v odnosu do Jezusa, Marije in malih ljudi.

Ob sedemdesetletnici br. Bonaventura Obrana, ki mu v pogovornem jeziku rečemo Bono!

Na Bonota me veže veliko lepih spominov, le tega ne vem več, kdaj sva se prvič srečala. Zagotovo je bilo to v času, ko sem bil gojenec Serafinskega kolegija v Kamniku. Takrat je bil Bono zakristan v Ljubljani na Tromostovju. Jaslice, ki so bile izdelane pod njegovim vodstvom, so bile znane daleč naokoli in smo si jih hodili ogledovat tudi mladi frančiškanski kandidati iz Kamnika.

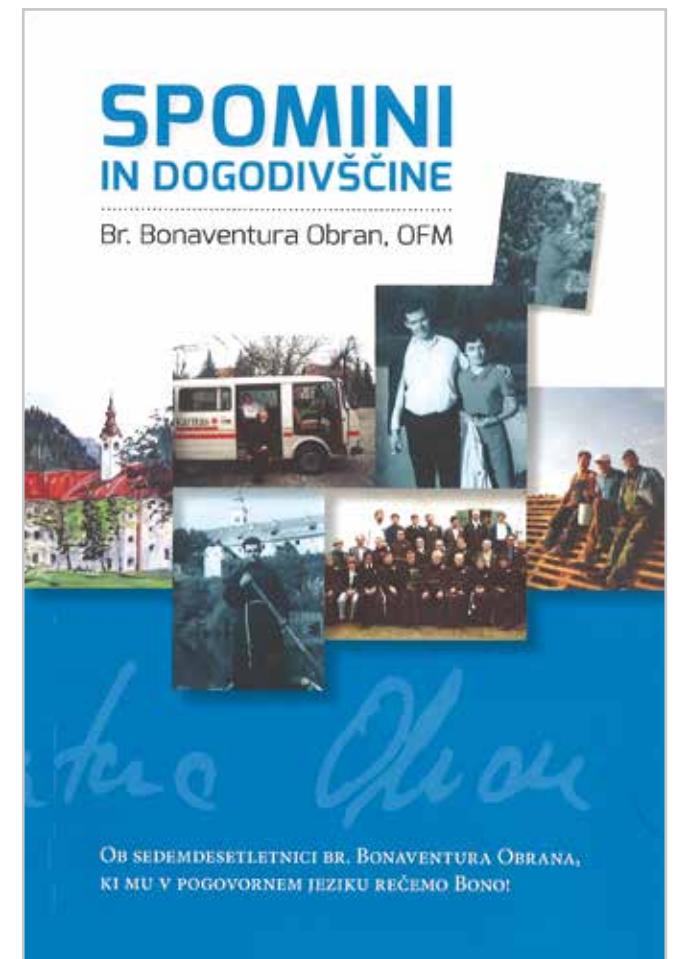
Po vrnitvi od služenja vojaškega roka sem prišel v centralni ljubljanski samostan in začel obiskovati teološko fakulteto. Takrat sem se začel z Bonotom redneje družiti. Njegova soba je bila kot avtobusna postaja. Veliko sobratov iz domačega samostana in gostov se je praviloma zateklo k Bonotu, ki je rad postregel s kavo in klepetom. Bono je bil vedno prijeten sogovornik. Bil je prijazen gostitelj, duhovit in neutrujen pripovedovalec anekdot, zato ni čudno, da smo si kljub njegovim sobam kar podajali. Če si zvedel, da je v hiši obisk, si ga skoraj zagotovo našel pri Bonotu.

Pripetljam in anekdotam, ki so opisane v tej knjigi, bom dodal še eno. V februarjem izpitnem roku sva se skupaj peljala na sv. Katarino k profesorju Janezu Juhantu, ki je bil takrat Bonotov spovednik. S profesorjem sem se dogovoril za izpit kar pri njemu doma. Najprej sem bil na vrsti jaz, potem pa Bono za spoved. Ko sva se vračala, me Bono vpraša: "Ali je bil težak izpit?" "Odgovoril sem: "Niti ne, zakaj vprašaš?" "Ker je bil stol tako vroč!" odvrne Bono.

Bono, najprej ti za tvoj jubilej čestitam in se ti zahvaljujem za vsa lepa doživetja: za nabiranje mahu, ki je bil zaradi tebe kot majhen praznik, za polnočne malice, ko smo postavljali jaslice, za zgodbe o tvojih uspehih na plesnih tekmovanjih, za delovne akcije na Rožniku in še za vse druge dogodivščine, ki bi jih tudi bilo vredno popisati. Upam, da bodo te anekdote doživele nadaljevanje!

*Bono, Bog naj te obdari z zdravjem in naj te blagoslovi še z mnogimi leti!
Vse dobro!*

p. Marjan Čuden

Iz knjige Bonotovih anekdot:

Obhajali smo božični čas, ko sem se spomnil na tale dogodek iz davnega leta 1987, ko sem bil zakristan v Kamniku. Po polnočnici sem kot ponavadi zapiral samostansko cerkev. Vse sem lepo zaprl, ko pa hočem še zapreti vrata na porti, sem zunaj zaslišal neko čudno rjojenje. Mislim sem si, da se neka družba vali proti samostanu. Hitro sem zaklenil porto, nakar zaslišim glas: »Ljubi sveti Peter, zakaj me ne spustiš noter?« Jaz pa sem se skozi lino zadril: »Ker si pijan, te ne spustim noter!« V hipu je od strahu zbežal in se kar valil po snegu.

Bila je tiha nedelja leta 1981. Pater Marjan Valenčak prileti v zakristijo čisto moker in zadihan. Imate ključ od avta? Odgovorim: »Imam.« »Prosim,« pravi p. Marjan, »da me peljete na Povšnik nad Litijo. Zamudil sem vlak za Litijo. Gledal sem sobotni vozni red vlakov, danes pa je nedelja.« Hitro sedeva v avto in že greva proti Litiji. Govoril je, kako se mu je to moralo zgoditi, pa dvakrat je klical na železniško postajo. Zamuda je bila več kot uro. Ko naju zagleda gospod župnik, da prihajata dva patra, hiti v cerkev in po mikrofonu sporoči: »Prišla sta dva patra, da se boste hitro spovedali.« Nama pa je rekel: »Mladi gredo na moško stran, starejši pa na žensko. Jaz pa grem pripraviti zajtrk, da se bosta malo pogrela.« Rečem mu: »Gospod župnik, nič ne bo z zajtrkom, ker jaz sem brat in ne morem spovedovati.« Župnik pa odgovori: »Zajtrk bom pa le naredil.«

Pred kratkim je v Ljubljani umrl p. Kazimir Čož. Ko je bil še v klerikatu, so kleriki bogoslovci z magistrom odšli na Brezje na neko slovesnost. Po slovesnosti v cerkvi so odšli na Dobrčo malo na izlet, da se nadiha jo svežega gorenjskega zraka. Nazaj grede zagledajo na brezjanskem travniku veliko čredo, ki se je pasla. Kazimir reče sobratu: »Jaz bi pa rad pil sveže mleko.« »Tam so krave,« pa mu odgovori sobrat. »Pojdi v kuhinjo in reci sestri Otiliji, naj ti posodi vedro, da bomo namolzli za tebe sveže kravje mleko.« Nakar priteče iz kuhinje na travnik, da bi pomolzel on ali kdo drug. »Take krave pa še nisem videl,« je rekel. Pasli so se sami voli in teleta in nič ni bilo z mlekom. Veliko sme ha je bilo na račun ubogega brata Kazimirja.

Ob priliki grem po solato v Malo Loko. Sestra Terезika je telefonirala, da imajo veliko solate, da naj pridem ponjo. Ko nabirava solato s sestro Lejo pustim avto pred samostanom. Ko nabere solato, hočem odpeljati. In glej, v mojem avtu sedijo štiri sestre. »Kam pa se boste odpeljale,« rečem. »Sestra prednica nas bo odpeljala v Ljubljano.« In rečem: »Nič ne bo, ta avto je moj. Vaš avto je še v garaži.« Ob neki priliki, ko sem šel po zeljnate glave k sestri Roziki, ena sestra vidi zeleni volkswagen in hiti na porto, da pozvoni na porti, da je prišel spovednik. Spovednika ni bilo, le zeleni avto je bil, s katerim se je vozil oče Polikarp, ko je spovedoval sestre, ona pa je mislila, da je prišel spovednik.

Novi posinovljenci naše province

ga. Vera Lamut

Na praznik Marije Pomagaj, 24. maja 2016, je provincialni minister p. Marjan Čuden na prošnjo samostana Ljubljana – Center posinovil go. Vero Lamut. Provincial je ge. Veri izročil listino o posinovljenju ob koncu večerne svete maše, potem ko je gvardijan p. Ambrož Mušič prebral obrazložitev za podeljeno posinovljenje. V obrazložitvi je bilo poudarjeno Verino dolgoletno sodelovanje s frančiškani pri pastoralne delu v župniji Marijinega oznanjenja (od p. Hieronima naprej), njeno skrbno prevajanje naših redovnih dokumentov in lektoriranje naših publikacij (še posebej v času provinciala p. Mihaela Vovka) ter njena vsestranska (npr. kulinarčna, moralna, molitvena) podpora frančiškanov. Že dolgo časa se jo zato naziva kot »brat Vera.« In na to je ponosna. Po sveti maši je bila ob tej priložnosti v samostanski obednici še bratska pogostitev za posinovljenko in njene povabljenke. V soboto, 17. decembra, pa posinovljenka praznuje 70 let svojega življenja z zahvalno sveto mašo v cerkvi Marijinega oznanjenja in z družabnim srečanjem v samostanskem atriju.

ga. Mija in g. Tone Branc

Ob praznovanju 100-letnice slovenske župnije v New Yorku, 16. oktobra 2016, je bila velika slovesnost, ki sta se je udeležila ljubljanski nadškof Stane Zore in naš provincialni minister p. Marjan Čuden. Pri slovesni sveti maši sta pred zaključnim blagoslovom ga. Mija in g. Tone Branc prejela listino o posinovljenju, saj sta duša in srce slovenske skupnosti v New Yorku. Vsa njuna družina je povezana s p. Križologom in pogosto zanj velikodušno poskrbijo. Posinovljenca sta vidno ganjena pred zbranimi obljubila, da se bosta še naprej trudila za Slovence v New Yorku.

MAŠNIŠKO POSVEČENJE P. BOŠTJANA HORVATA

Po letu diakonskega služenja je p. Boštjana Horvata dopoldne na praznik sv. apostolov Petra in Pavla v ljubljanski stolnici v duhovnika posvetil ljubljanski nadškof metropolit msgr. Stanislav Zore OFM. Skupaj z njim je posvetil še dva škofijska duhovnika: g. Bernarda Rožmana in g. Simona Viranta. Slovesnosti je prisostvovalo veliko duhovnikov ljubljanske nadškofije ter tudi nekaj naših frančiškanov.

Letošnja 'bera' novomašnikov (LJ: 2, MB: 1, KP: 1, NM: 4, CE: 1, MS: 1) je bila spet bogata za vse slovenske škofije ter tudi za redovne skupnosti (OFMConv: 1, SDB: 1, KR:1, OFM: 1), kar pomeni skupaj 14 slovenskih novomašnikov.

Po posvečenju so sledile še čestitke pred stolnico, nato pa slavnostno kosilo v Antonovem domu

na Viču. Prišlo je okrog 80 Boštjanovih sorodnikov in beltinških župljanov, ki so skupaj z brati frančiškani nazdravili novemu duhovniku. Vse zbrane je presenetil tudi pismo iz Vatikana, v katerem papež Frančišek podeljuje poseben apostolski blagoslov ob priložnosti nove maše.

Zvečer pa je v župnijski cerkvi sv. Antona Padovanskega na Viču sledil še sprejem novomašnika, združen z biserno mašo p. Hieronima Žvegliča. Pridigar je bil dr. p. Edvard Kovač, ki je lepo povezal bogate spomine na življenje p. Hieronima ter poseben pomen novomašnika in novomašnega blagoslova. Po pridigi je p. Boštjan zbranim podelil novomašni blagoslov.

br. Jan Dominik Bogataj

NOVA MAŠA P. BOŠTJANA HORVATA

Že lep čas se ni zgodilo, da bi bil izmed frančiškanskih novomašnikov kakšen brat iz Prekmurja. Bogu pa smo letos lahko hvaležni za dar, da smo lahko doživeli prekmursko novo mašo p. Boštjana Horvata. Slovesnosti v njegovi domači župniji so se pripravljale že dalj časa, svoj vrhunec pa doživele s tridnevnicjo pred samo novo mašo. Vse vasi beltinške župnije so se vključile v pripravo na veliki dogodek za kraj.

Sprejem novomašnika je slovesno opravil tamkajšnji župnik g. Alojz Benkovič v soboto, 9. 7. 2016, zvečer. Otroci, mladina, ministranti, folkloristi, pevci in ostalo božje ljudstvo – vsi so hoteli prisostvovati sprejemu novomašnika. Blagoslovili so nov mašni plašč, novomašni križ in kelih ter albo. Župnik pa je p. Boštjana nagovoril po navdihu božje besede, naj kot Izaija odgovori: »Tukaj sem, pošlji mene!«

V nedeljo dopoldne je sledila slovesnost nove maše. Zbralo se je veliko ljudi, od bratov frančiskanov

do domačih prekmurskih duhovnikov, sorodnikov, prijateljev in pobožnih ljudi, ki se še vedno držijo starega reka o novih čevljih in novi maši. Župnijski pevski zbor je pričaral domače vzdušje, v katerem je novomašni pridigar, provincialni minister p. Marjan Čuden, nagovoril novomašnika in ostale zbrane tako ganljivo, da so ljudje znali povedati, da take pridige že dolgo niso slišali. Posebej se je zaustavil ob novomašnem geslu: »Veselite se v Gospodu, radujte se, pravični, vrisajte vsi, ki ste iskreni v srcu! (Ps 32,11)« Po novi maši je sledilo druženje pred cerkvijo ter kosilo na novomašnikovem domu. S svojim obiskom je zbrane počastil tudi domačin, murskosoboški škof msgr. dr. Peter Štumpf SDB. Praznični dan smo sklenili z litanijami, ko smo se Bogu zahvalili za dar življenja in odgovora na klic p. Boštjana.

br. Jan Dominik Bogataj

Slovo br. Melhiorja (Miha) Grošlja

Včetrtek, 25. avgusta 2016, se je v centrskem samostanu od nas poslovil br. Melhior (Miha) Grošelj. V svojem pismu, ki ga je naslovil na vse brate province je s hvaležnostjo opisal pot, ki jo je hodil skupaj s frančiškani. Navedel je tudi razloge, ki so botrovali njegovi odločitvi, da ne bo zaprosil za

slovesne zaobljube, kar bi bilo po redovnem pravu potrebno, ker je bil že toliko časa vključen v začetno formacijo. Spoštujemo njegovo odločitev in mu želimo trdnosti in vere, da bo vztrajal na poti, za katero bo spoznal, da ga nanjo kliče Gospod.

Obnovitev začasnih zaobljub

Vsredo, 7. septembra 2016, so na molitvenem koru centrskega samostana p. Benedikt Emberšič, br. Damjan Kern in br. Jan Dominik Bogataj obnovili svoje redovne zaobljube za eno leto. Na obnovev zaobljub so se z magistrom p. Ambrožem pripravljali v torek, 30. avgusta, na Brezjah z enodneвно duhovno obnovo ob Božji besedi in Frančiškovih spisih. Priporočili smo se naši nebeški Materi Mariji Pomagaj.

P. Benedikt je provincialnega ministra že pred časom zaprosil za pripustitev k slovesnim zaobljubam. Po pozitivnem odgovoru se je pričela priprava, ki jo je imel s svojim tedanjim magistrom v Assisiju, na romanju in duhovnih vajah z brati v Sveti deželi, nato pa ob provincialovem spremljanju še dnevi zbranosti na Sveti Gori. Slovesne zaobljube so predvidene v soboto, 1. oktobra, ob 13. uri v kapeli sester klaris v Turnišču. S slovesnimi zaobljubami bo p. Benedikt inkardiniran v red manjših bratov in bo lahko tudi uradno nastopil službo kaplana v župniji Maribor – sv. Marija.

Br. Damjan pomaga pri različnih cerkvenih in samostanskih opravilih ter se uvaja v romarsko pastoralo na Brezjah. Za njegovo redno formacijo skrbi p. Robert skupaj z ostalimi brati. Br. Damjan se bo mesečno oz. po dogovoru z magistrom p. Ambrožem udeleževal dogajanja, ki je povezano z začetno formacijo v klerikatu.

Br. Jan Dominik je v klerikatu v Ljubljani. Obiskoval bo tretji letnik teološke fakultete. V mesecu juliju je bil na tečaju nemščine v Münchnu. Sicer pa namerava še naprej nadaljevati s poukom stare grščine na filozofski fakulteti, kar mu bo seveda koristilo že pri rednem študiju Svetega pisma in patrologije. Ker je trenutno v klerikatu sam, se veseli napovedanega prihoda postulanta in klerika-gosta iz Zagreba.

Slovesne zaobljube p. Benedikta Emberšiča

Sobota, 1. oktobra 2016, je bil zelo lep sončen dan. Pričeli smo Marijin mesec rožnega venca in godovnjakinja sv. Terezija Deteta Jezusa nas spodbuja s svojim pričevanjem, da vztrajamo na mali poti svetosti. To sobotno sonce je torej obsijalo naša srca v Turnišču. V kapeli ubogih sester klaris je p. Benedikt Emberšič izrekel svoje slovesne zaobljube. Sprejel jih je naš provincialni minister p. Marjan Čuden, uradni priči pa sta bila p. Zdravko Jakop in br. Ambrož Požun.

Mašno slavlje v lepo okrašeni kapeli smo pričeli ob 13. uri. Slovesnosti so se udeležili domačini in romarji iz različnih krajev, kjer je p. Benedikt pastoralno deloval kot škofijski duhovnik in kasneje kot frančiškan v začetni formaciji. P. Benedikt je v Turnišču opravljal kaplansko službo. Marijino svetišče mu je z vsem romarskim dogajanjem priraslo k srcu. Ker pa si je želel bolj skromnega obreda, si je za kraj zaobljub izbral samostansko kapelo pri sestrah klarisah. S sodelovanjem sester klaris, domačih ljudskih cerkvenih pevk

in ostalih župljanov, naših klerikov in ministrantov iz Centra je bila zelo lepa in prisrčna slovesnost. Mnoge se je zelo dotaknila homilija našega p. provinciala. Prijetno nas je na koncu razpoložil tudi slavljene p. Benedikt s svojo šegavostjo, s katero je začel svojo zahvalo vsem, ki mu nudijo potrebno oporo na njegovi življenjski poti.

Po sveti maši je bila še pogostitev in prijeten klepet za vse na dvorišču pred kapelo. Nekoliko kasneje pa je bila za sorodnike, duhovnike, redovnike in redovnice ter vse tiste posebej povabljene, ki so prišli od daleč, slovesna večerja, ki so jo v sodelovanju s krajevnim gostilničarjem pripravile sestre klarise.

P. Benediktu želimo, naj ga na njegovi poti Bogu posvečenega življenja še naprej navdihuje sv. Frančišek s svojo preprostostjo in veseljem nad vsem ustvarjenim, predvsem pa s svojo globoko ljubeznijo do Kristusa.

Prihod br. Maria Zrakića

Vsredo, 14. septembra 2016, se je br. Janu Dominiku v klerikatu pridružil br. Mario Zrakić. Provincial p. Marjan ga je sprejel na prošnjo zagrebškega provinciala p. Ilija Vrdoljaka. Pri nas bo predvidoma pet let študiral na akademiji za glasbo cerkveno glasbo. Br. Maria je pospremlilo v Ljubljano nekaj njegovih so-klerikov iz Zagreba skupaj s svojim magistrom p. Krunoslavom Kocijanom. Ogledali so si

naš samostan in cerkev ter se kratko sprehodili še skozi center Ljubljane. Obljubili so, da ne bodo pozabili na svojega rojaka in ga bodo ob priložnosti vedno radi obiskali. Seveda so dobrodošli pri nas, pa tudi mi sami se bomo ob priliki podali na obiske domačih krajev br. Maria. Želimo mu, da bi se počutil med nami lepo sprejetega in bi imel dovolj možnosti, da raste med nami v svoji človeški in frančiškanski zrelosti.

Začetek postulata

Vsoboto, 24. septembra 2016, je provincial p. Marjan Čuden po opoldanski molitvi na molitvenem koru centrškega samostana sprejel v postulat Roka Gregorčiča, ki prihaja iz naše župnije v Šiški. Molitve, obreda sprejema in skupnega kosila so se udeležili tudi Rokovi starši. Njegov starejši brat pa je bil ta dan žal zadržan. Veseli smo bili, ker so starši dali s svojo navzočnostjo in blagoslovom svojemu sinu Roku tako lepo popotnico. Staršem smo razkazali našo cerkev in samostan, še posebej pa prostore klerikata, ki bodo postajali, kot smemo upati, vedno bolj Rokov novi dom. Rok bo obiskoval prvi letnik teološke fakultete in bil skupaj z br. Janom Dominikom in br. Mariom vključen v samostansko in župnijsko življenje ter delo na Tromsotovju.

IZ KLERIKATA

Po bogatem poletju se počasi stanje v klerikatu normalizira. Oktobra za fakultetne klopi spet sedamo vsi stanovalci dela, ki je namenjen bratom v začetni vzgoji. Letošnja jesen spet prinaša kar nekaj novosti.

Že spomladi sta se oba kandidata – tako Uroš G., kot tudi Jan F. – odločila, da svojo življenjsko pot iščeta drugje. Svojih začasnih redovnih zaobljub ni podaljšal br. Melhior Grošelj, ki nas je zapustil konec avgusta.

Vendar pa Gospod pošilja in podarja nove brate. Sredi septembra se je k nam vselil fra Mario Zrakić, brat z začasnimi zaobljubami iz (zagrebške) Hrvaške frančiškanske province sv. Cirila in Metoda. Po končanih treh letih teologije prihaja v Ljubljano na študij sakralne glasbe, ki ga bo obiskoval na Akademiji za glasbo. Počasi premoščamo administrativne, tehnične, birokratske in tudi lingvistične težave, medtem ko nam gre z bratskim življenjem veliko bolje.

Tudi na našo provinco Gospod Bog letos ni pozabil, ko se je oziral na mlade fante v naši deželi, da bi jih

povabil na pot za svojim Sinom. V soboto, 24. 9. 2016, smo v centrskem samostanu medse sprejeli postulanta, 19-letnega Roka Gregorčiča iz župnije Ljubljana – Šiška. Provincialni minister p. Marjan Čuden mu je zaželel, da bi se čim bolje udomačil pred Najsvetejšim v tabernaklju, da bomo lahko tako hitro tudi mi domači med seboj.

Paradoksalno razveseljuje pa je še en odhod oz. bolj rečeno prestop. Slovesne zaobljube p. Benedikta Emberšiča, ki je tako tudi formalno prenehal biti v družbi bratov z začasnimi zaobljubami, so tudi nas navdale z veseljem ob služenju Gospodu.

Veseli in hvaležni smo za vse molitve, ki jih bratje namenjate za mlade brate ter za nove duhovne poklice. Prav tako pa smo veseli tudi vsake druge pozornosti in skrbi, ki nam jo namenjate. Dobrodošli tudi kaj na obisk v klerikatu!

br. Jan Dominik Bogataj

POSTULANT

Sem Rok Gregorčič in prihajam iz župnije Ljubljana – Šiška. Rodil sem se 5. maja 1997 v Ljubljani materi Moniki in očetu Mihaelu. Odraščal sem v štiričlanski družini kot drugorojeni sin. Hodil sem v osnovno šolo Riharda Jakopiča in kasneje na gimnazijo Vič. Kot veroučenca me je vselej privlačilo vse, kar je povezano z Bogom in Cerkvijo. Posebno v gimnazijskih letih pa sem začel po Božji milosti postopoma spoznavati, da me Gospod kliče v sveto službo. V prizadevanju za globlje spoznanje poklicanosti sem na kaplanovo pobudo postal tudi ministrant in sem se tudi na sploh vedno bolj intenzivno vključeval v delovanje župnije. V zadnjem letniku gimnazije pa me je posebno prevzel zgled svetega Frančiška Asiškega in tako sem po globokem razmisleku in molitvi napisal prošnjo za vstop v red manjših bratov. V postulat sem bil sprejet 24. septembra 2016 in sem nastanjen v samostanu na Tromostovju. Posebno me veselijo izleti v naravo, pohodništvo, planinarjenje in na sploh stik s pristnim Božjim stvarstvom. V šoli so me najbolj zanimali predmeti fizike, kemije in zgodovine, drugače pa sem na intelektualnem področju po zgledu sv. Frančiška bolj pristaš zmernosti in preprostosti. Menim, da je moje poslanstvo na tem svetu biti na razpolago ljudem in delovati med njimi kot orodje Božjega usmiljenja.

Rok Gregorčič

Gost iz zagrebške province sv. Cirila in Metoda

Moje ime je Mario Zrakić in sem član Hrvaške frančiškanske province sv. Cirila in Metoda. Rojen sem 6. septembra leta 1992 v Zagrebu. V Đakovu sem leta 2007 končal osnovno šolo J. A. Čolnica in leta 2011 gimnazijo A. G. Matoša, naravoslovno-matematično smer. Štri leta sem bil član Frančiškove mladine v Đakovu. Po koncu srednje šole sem v Samoborju vstopil v postulat. Leta 2013 sem izrekel prve zaobljube na Trsatu na Reki in vpisal strokovni študij teologije na Katoliški bogoslovni fakulteti v Zagrebu. V samostanu na zagrebškem Kaptolu sem živel tri leta kot kandidat za brata. Leta 2016 sem se po zaključenem študiju teologije vpisal na študij sakralne glasbe na akademiji za glasbo v Ljubljani. Zdaj sem torej študent prvega letnika prve stopnje in živim v samostanu Center kot kandidat za brata laika, kjer se čutim lepo sprejetega. Hodim na tečaj slovenščine, vendar se jezika najlažje učim z bratom v klerikatu, pri skupni molitvi in pogovorih.

Naslednje leto bom, če Bog da, izrekel slovesne zaobljube. Priporočam se vam v molitev.

fra Mario Zrakić

Dan province 2016 v Mariboru

Letošnji dan province, ki je priložnost za sprošče-no bratsko srečanje, je potekal v sredo, 11. maja 2016, v našem mariborskem samostanu. Izredno leto usmiljenja, ki ga je razglasil papež Frančišek, je dal poseben ton našemu srečanju. Mariborska bazilika Matere usmiljenja je imela to leto čast, da je mariborski nadškof Alojzij Cvikel razglasil njena glavna vrata za sveta. Obenem pa je cerkev obhajala tudi 110. obletnico razglasitve za manjšo baziliko, kar je naredil papež Pij X. 7. novembra 1906 (šest let po posvetitvi cerkve). Obe priložnosti sta botrovali tudi obnovi notranjosti bazilike, ki se je bratom na dan province pokazala v vsem sijaju in belini.

Zbrali smo se ob molitveni uri, ki smo jo pripravili kleriki skupaj z magistrom; prisluhnili nagovoru provincialnega ministra p. Marjana Čudna ter skupaj zapeli rožni venec božjega usmiljenja. Po zaključnem Frančiškovem blagoslovu smo skupaj zapeli še Salve, regina ter se stoje pomudili pri obilni bratski mizi.

br. Jan Dominik Bogataj

Diamantna in srebrna maša na Sveti Gori

Nedeljsko popoldne, 26. junija 2016, je v baziliki Svetogorske Kraljice zazvenelo v zvokih več žlahtnih kovin. Veselili smo se diamantne maše (65 let duhovništva) p. Pavla Krajnika ter srebrne maše (25 let duhovništva) p. Pepija Lebrehta.

Zbralo se je veliko ljudi tako iz okolice kot tudi iz domačih krajev obeh slavljenčev. Bogoslužje je obogatil bazilikalni zbor pod skrbnim vodstvom g. Jožka Hareja. Bogati uvodni pozdrav je vse prisotne uvedel v skrivnost življenja obeh jubilarcev. Zahvale na koncu pa so prihajale od vseh strani: najprej njuna za skupnih 90 let duhovništva, potem pa tudi zahvale ljudi, ki se duhovno napajajo ob njima. Poudarjeno je bilo dolgoletno služenje p. Pavla na Sveti Gori, predvsem kot spovednika, ter misijonska gorečnost p. Pepija, ki je prava poživitev za vse svetogorske romarje.

Liturgijo je vodil upokojeni koprski škof mons. Metod Pirih, ki je bil slavnostni pridigar. Ovrednotil je pomen praznovanja: »Kristjani različnim obletnicam in jubilejem vedno pripisujemo verski značaj. S krščanskega stališča je 65-letnica duhovništva, oziroma 25-letnica, posebno leto milosti za p. Pavla in p. Pepija in tudi leto milosti in veselja za samostansko skupnost tu na Sveti Gori, za frančiškansko provinco in za njuni rojstni župniji: Poljane nad Škofjo Loko in Sv. Trojico v Slovenskih goricah.« Obema je izrekel tudi zahvalo: »Draga slavljenca, za vsa posejana semena Božje besede, za Vajino služenje v Cerkvi in za vse, kar sta v teh letih svojega duhovništva naredila dobrega, se Vama iz srca zahvaljujemo.«

Druženje vseh zbranih se je po sveti maši nadaljevalo še zunaj bazilike, kjer so vsi navzoči oblihi slavljenca z čestitkami. Skupaj s škofom Metodom se čestitkam pridružujemo tudi ostali.

Draga jubilarca!

Naj Vaju vedno in povsod varuje in spremlja mo- gočna priprošnja Svetogorske Kraljice,

da bo Vajino poslanstvo tudi naprej Bogu v čast, ljudem v korist in Vama v veselje.

br. Jan Dominik Bogataj

Evropska kulturna pot sv. Martina vodi skozi našo cerkev

Na Martinov nedeljo, 13. novembra, je pater župnik Pavel Jakop skupaj s patrom gvardijanom Ambrožem Mušičem odkril in nato blagoslovil ploščo na pročelju naše cerkve Marijinega Oznanjenja v Ljubljani, na kateri je zabeleženo, da gre za Veliko evropsko kulturno pot »Via Sancti Martini« ob 170-letnici rojstva sv. Martina in da je na tem mestu že v 14. stoletju stala cerkev posvečena temu svetniku.

O tej cerkvi, ki je zabeležena v knjigi Franciškani v Ljubljani, smo vprašali na decembrskem Theo-Café-ju dr. Ferdinanda Šerbelja in on nam je zagotovil, da je tukaj stala cerkev posvečena sv. Martinu že v 11. stoletju, saj je bilo čisto logično, da se na pokopališču postavi tudi cerkvena, še predno se zgradi mestna stolnica. Toda ker je rimska pot vodila ne daleč proč in ker so Rimljani pokopavali zunaj mesta, bi smeli sklepati, da je bilo rimsko pokopališče prav tukaj in da so tukaj kristjani še naprej pokopavali ter postavili cerkev priljubljenemu svetniku, ki so ga takrat častili.

Ker je sv. Martin prvi razglašeni svetnik v zgodovini krščanstva, ki ni bil mučenec, ampak je bilo njegovo delo ljubezni potrditev vere v Kristusa, je bil v zgodnji Cerkvi zelo priljubljen. Bil je tudi prvi svetnik, ki je imel svoj življenjepis še za časa svojega življenja, napisal ga je Sulpicij Severij. Takoj po prazničnih dneh naj bi šla v tisk njegova knjiga v slovenskem prevodu z odličnim komentarjem našega brata Mirana Špeliča.

Lahko rečemo, da svetniki niso v tekmovalnem razmerju in da en lik osvetljuje drugega. Tako lahko primerjamo razpolovitev plašča visokega rimskega časnika, s katerim je Martin v zimi ogrnil reveža pred vrati mesta Amiens, s Franciškovo poljubom gobavca. Oba sta kasneje razumela, da sta izkazala usmiljenje trpečemu Kristusu. Tudi ustanavljanje meniških bratskih skupnosti sv. Martina spominja na ustanovitev Franciškove bratstev. Prav tako pa Martinove misijonske poti na deželo in med krivoverce spominjajo na Franciškovo oznanjevanje in pot k Sultanu. Eden in drugi svetnik sta imela tudi izredno čuteče srce in naznanjala krščanski humanizem, saj je sv. Martin že v 4. stoletju nasprotoval smrtni kazni in Francisek je bil prav tako prizanesljiv do hudodelcev.

Če se bodo sedaj v naši cerkvi ustavljali romarji in pohodniki, bomo Franciškovi bratje imeli priliko, da jim tudi podarimo »polovico svojega plašča«, se pravi kakšen kos kruha, dobro besedo, kraj tišine in molitve, pa seveda zakrament Božjega usmiljenja, tudi kakšno informacijo o kulturnem bogastvu Ljubljane.

p. Edi K.

Dodajamo čudovito blagoslovno molitev stopinje sv. Martina, ki jo je pripravil p. Pavle:

Dobri Bog!

Praznujemo 1700-letnico rojstva sv. Martina,

*in se ti zahvaljujemo za tega
velikega evropskega svetnika,*

ki tudi v našem času, po tvoji milosti,

deli plašč z vsemi stiskanimi in reveži med nami.

Ko danes ob vhodu našega samostana in cerkve

blagoslovljamo to stopinjo sv. Martina

in tako z njo vstopamo na dolgo

evropsko kulturno in duhovno pot

od Schombothelya do Toursa, te prosimo:

*naj postane ta stopinja znamenje tvoje
in svetnikove navzočnosti med nami;*

*naj ta stopinja skupaj z ostalimi stopinjami
na Martinovi poti pogloblja našo vero in zaupanje;*

naj spodbuja našo dobrohotnost in solidarnost z ubogimi;

*naj na tej poti pogloblja naše poznavanje
duhovne in kulturne dediščine;*

*naj postanemo skupaj z drugimi mesti, vasmi
in pokrajinami na tej poti povezani med seboj
z molitvami drug za drugega;*

*naj postanejo te Martinove stopinje temelji našega
duhovnega in kulturnega dialoga*

*in naj bi z Martinovimi stopinjami hodili
po poti Kristusove ljubezni in dobrote!*

Prosimo te,

*naj bodo vsi popotniki, romarji in turisti,
ki se bodo ustavili pri nas ob tej stopinji sv. Martina,
deležni naše gostoljubnosti, miru in prijateljstva!*

Zato te prosimo:

*Blago + slovi to znamenje stopinje sv. Martina
v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.*

Viški jubilanti

Samostan na Viču je letos doživel kar nekaj slovesnosti, ki so brate in ljudi zbrale skupaj v hvaležnosti za božji klic ter prehojeno pot.

Na praznik svetih apostolov Petra in Pavla, v sredo 29. junija 2016, je p. Hieronim Žvegljč obhajal svojo biserno mašo v krogu svojih sobratov ter številnih ljudi, katerih življenjska pota so se srečevala z njegovimi. Brez besed, a z veliko srčnostjo je doživel ta dan in slovesnost. Čast biseromašniškega pridigarja je imel p. Edvard Kovač, ki je zbranim orisal jubilarntovo bogato prehojeno pot. Ob koncu pridige se je spomnil, kako ga je p. Hieronim kleče prosil za blagoslov, ko je sam prišel od mašniškega posvečenja. Simbolično je nato storil enako, ko je v imenu vseh zbranih za novomašni blagoslov prosil p. Boštjana Horvata, ki je bil ta dan dopoldne posvečen v ljubljanski stolnici.

Nedelja, 9. oktobra 2016, je prinesla še drugo slovesnost, saj se je župnijsko občestvo veselilo in sprejelo novomašnika p. Boštjana, kaplana, ter srebrnomašnika p. Pepija Lebrehta, novega župnika. Doživeta sveta maša je izzvenela v tonu hvaležnosti za dar duhovništva ter prošnje za blagoslov pastoralnega delovanja. Pridigar p. Peter Lavrih je omenil, da duhovništvo 'še' v zlatomašnih letih v človeku zares uresniči tisti žlahtni zlati žar poklicanosti, ki resnično dozoreva za večnost. Obema je zaželel tako plodovitega delovanja kot tudi tega notranjega zorenja.

N.N.

Profesor v ZDA

Srečno sem prišel v Kalamazoo, kjer imam status »visiting scholar« na Western Michigan University. To pomeni, da imam status raziskovalca in sodelavca na Department of Comparative Religion. V bistvu imam vse na voljo kot domači profesorji. Predstojnik oddelka mi je dal pisarno, v kateri lahko delam, imam internetni dostop, dostop do knjižnice, v kateri imam še poseben privatni kabinet, kjer lahko študiram. Zadeve so se lotili zelo profesionalno. Teden dni po mojem prihodu, je imel oddelek (13 profesorjev) prvi letošnji skupni sestanek in sem bil povabljen, da me spoznajo in da se dogovorimo o sodelovanju. Na sestanku sem se predstavil, povedal, kaj je predmet mojega raziskovanja, kaj predavam v Ljubljani ... Potem se je vsak domači profesor predstavil in ravno tako povedal, kaj predava, kaj je polje njegovega raziskovanja ... In smo se dogovorili za individualna osebna srečanja z vsakim profesorjem posebej, da se dogovorimo o sodelovanju. Dogovorili smo se, pri kom bom kaj predaval. V okviru njihovih predmetov sem se namreč dogovoril za posamezne teme, ki jih odpredam. Poleg tega pa se pogovarjamo, kje bi tudi na znanstvenem področju lahko sodelovali. En profesor

me je že povabil na simpozij, ki ga organizira, in morda bom v sodelovanju s kom napisal kakšen članek v angleščini. Glede revij za objavo pa niso kaj preveč zgovorni. Sami nimajo religiološke revije, drugod pa je tudi težko zraven priti. Do sedaj sem zelo zadovoljen. Vsekakor je zelo koristno spoznati in navezati stike s profesorji. Kakšnega bom potem lahko tudi povabil v Slovenijo.

Sicer pa imam krasno stanovanje na študentski katoliški župniji te univerze, kjer tudi mašujem. Imam zelo dobre pogoje za delo.

Pretekli teden sem šel pogledat Niagarske slapove in sem se nazaj grede ustavil na frančiškanski univerzi St. Bonaventure v državi NY, kjer sem se srečal s štirimi profesorji.

Prihodnjo nedeljo se dogovarjam s p. Metodrom, da ga obiščem. Prosil me je, da mašujem v Lemontu prihodnjo nedeljo, 9. oktobra.

Lepe pozdrave iz zdaj že jesenskega Kalamazoo-ja!

p. Mari Osredkar

Slovesnost v New Yorku

V nedeljo, 16. oktobra 2016, smo v New Yorku praznovali 100. obletnico slovenske župnije. V dnevniški obliki sem zapisal nekaj vrstic o obisku v ZDA in o srečanju s sobraty, ki delujejo med našimi izseljenci v Lemontu in New Yorku.

Dan odhoda je bil torek, 11. oktobra 2016. Na Zagrebško letališče sva potovala skupaj z g. nadškofom Stanislavom Zoretom – s p. Stanetom. Del poti je bil namenjen običajnemu tihemu miselnemu preverjanju, če je doma vse postorjeno, naročeno, če sem vzel potni list, dokumente o posinovljenju ipd., del poti pa telefoniranjem, pošiljanju SMS-ov in kramljanju. Nadškofov tajnik Boštjan pri vožnji ni ravno med najbolj počasnimi, zato smo mimogrede prispeli na zagrebško letališče Pleso. Formalnosti so potekale brez zapletov in brez čakanja. Letalo je vzletelo zavidljivo točno in ob napovedanem času pristalo na letališču JFK v New Yorku.

V New Yorku pa je bilo drugače kot v Zagrebu. Izpolnjevanje obrazcev, čakanje v vrsti, preverjanje in spraševanje, zakaj potujeva v ZDA, je skupaj z utrujenostjo obema že malce načelo potrpežljivost. Topel sprejem p. Krizologa pa je popravil razpoloženje. S p. Stanetom sva skušala ostati čim dlje pokonci, da bi tako lažje premagala 6-urno časovno razliko. Ko smo se ob 23. uri spravljali spat, je bila ura v Sloveniji pet zjutraj. Kljub temu sva se oba zbudila že po četrti uri zjutraj po newyorškem času. Biološki ritem se je še nekaj dni upiral prilagoditvi, a je na koncu moral popustiti.

Že naslednji dan sva s p. Stanetom potovala v Chicago. P. Metod naju je po sprejemu na letališču skozi gost cestni promet odpeljal na obisk k Ani in Martinu Hozjanu, ki živita v Jolietu. Oba je lansko leto za svoje delo in naklonjenost do bratov v Lemontu naša provinca posinovila. Martin je hudo zbolel. Rak je napredoval in zdravniki niso nič kaj optimistični. Kljub vidni utrujenosti, se je Martin razveselil obiska in pogovor z njim je bil prijeten ter sem ter tja ganljiv, še posebej, ko je govoril o svoji vdanosti glede bolezni in o svoji pripravljenosti na slovo. Od Hozjanovih smo se odpravili v bolnišnico h ge. Fani, ki jo je pred kratkim prizadela kap, tako da ne more govoriti in premikati desne roke. Fani je bila srce kuhinje v slovenskem domu v Lemontu. Solza na njenem licu je govorila namesto besed.

Pozno zvečer (v bistvu ni bilo tako pozno, samo meni se je tako zdelo) smo prispeli v Lemont. P. Blaž je bil pri televiziji in spremljal poročila. Najinega prihoda s p. Stanetom se je razveselil. Z njim nisva dolgo klepetala, saj sva se kmalu odpravila spat. Časovna razlika še ni bila ukročena.

Naslednji dan dopoldne sem imel pogovor s p. Metod in za njim s p. Bernardinom, ki me je presenetil s svežino spomina in delovno kondicijo. Imena bratov, s katerimi je deloval na kuriji v Rimu, je kar stresal iz rokava.

P. Metod je na kosilo pripeljal p. Atanazija, starosto province, ki sicer biva v bližnjem domu za onemogle. Sprotni spomin mu nekoliko peša, praviloma pa se preteklih dogodkov dobro spominja. Pripovedoval je, da je ob atentatu na kralja Aleksandra kot deček pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah zvonil vsako polno uro dvajset minut. Tako so naročile oblasti. Ko je ves utrujen prišel domov, ga je mati vprašala: »Kje si pa dobil tako žuljaste roke?«

Po kosilu naju je s p. Stanetom p. Metod odpeljal na ogled cerkve sv. Štefana v Chicagu, kjer so delovali naši bratje. Potem pa smo se ponovno prebijali skozi gost promet do letališča. Bratom v Lemontu, še posebej p. Metodu, se zahvaljujem za lep sprejem in gostoljubnost.

Petek in sobota sta minila v znamenju pripravljanja na nedeljsko slovesnost. Hrvaški frančiškani v New

Yorku so posodili mašne plašče in košarice za pobiranje v cerkvi. Hudomušno so pripomnili: »Če boste presodili, da je košaric premalo, jih še pridite iskat!« Petkovo ribje kosilo je pripravil John Arnež, ki je v sredo pripotoval v New York.

Sobota je bil dan za zadnje priprave: okrasitev cerkve, priprava dvorane, postrežbe, video prenosa preko računalnika in projektorja v dvorano pod cerkvijo ... P. Krizolog je pričakoval večje število obiskovalcev, zato je omogočil spremljanje sv. maše tudi tistim vernikom, ki niso mogli v cerkev in so se zato zbrali v dvorani. Samo za kosilo se jih je prijavilo 260.

Na praznično nedeljo me je presenetilo zanimanje slovenskih medijev za ta dogodek. Več novinarjev je želelo intervju s p. Krizologom. Nato pa so se udeležili slovesnosti in praznovanja po njej. Presenetil me je tudi newyorški župan, ki je poslal svojega pooblaščenca, da je po sv. maši v dvorani prebral deklaracijo o razglasitvi 16. oktobra 2016 za »dan slovenske cerkve v New Yorku.«

Med sv. mašo in po njej je prepeval moški pevski zbor »Fantje na vasi« iz Clevelanda. Sodelovati je želelo še več pevcev, med drugimi tudi Tinkara Kovač, ki je bila v tem času v New Yorku, a p. Krizolog ni želel širiti pevskega programa zaradi utesnjene časovnice.

Med vidnejšimi gosti je bilo nekaj veleposlanikov in konzulov. Slovenci so prišli na slovesnost od blizu in daleč. Nekaj jih je bilo celo iz Avstralije. Najstarejša udeleženka je bila župljanka ga. Mira, rojena novembra 1916 in v januarju 1917 krščena v cerkvi sv. Cirila.

Pred zaključnim blagoslovom sta ga. Mija in Tone Branc prejela listino o posinovljenju, saj sta duša in srce slovenske skupnosti v New Yorku. Vsa njuna družina je povezana s p. Krizologom in pogosto zanj velikodušno poskrbijo. Vidno ganjena sta pred zbranimi obljubila, da se bosta še naprej trudila za Slovence v New Yorku.

Sveti maši je sledil krajši koncert »Fantov na vasi«. Pred odhodom na kosilo je bilo še nekaj časa in večina udeležencev slovesnosti se je zadržala v dvorani ali na pločniku pred cerkvijo. Videl sem veliko objemov in veselja, nekateri se namreč niso videli že dolga leta.

Obujali so spomine začinjene z anekdotami in dogodivščinami. »Na osmi« (tako rečejo cerkvi sv. Cirila) je bilo ves čas od ustanovitve polno življenja in pestrega dogajanja.

Slavnostno kosilo je bilo v prostorih atletskega kluba v New Yorku. Za nekaj časa se nam je pridružil kardinal Timothy Dolan. Sproščen in poln energije se je veselil z nami. Vsem je leglo na dušo, ko je rekel, da je ponosen na Slovence v svoji škofiji in da jim je hvaležen, da prispevajo pomemben kamenček v mozaiku katoliške Cerkve v New Yorku. Zanimiv je bil podatek, ki ga je povedal spotoma: vsak dan se v New Yorku mašuje v 38 različnih jezikih.

Praznovanja si ni bilo mogoče zamisliti brez harmonike in potice. Za oboje je bilo poskrbljeno. Med slavnostnimi govorniki je bil tudi Božo Cerar, veleposlanik Republike Slovenije v ZDA. P. Krizologu se je zahvalil za prijateljstvo in za vse, kar naredi za Slovence v tem največjem mestu na svetu.

Hvaležni za uspel dogodek smo se zvečer z dvema posebnima avtobusoma vrnili »na osmo,« kjer smo se hitro razkropili vsak v svojo smer. Nekatere je čakala še dolga vožnja do doma, p. Stane, p. Krizolog, novomašnik John in jaz pa smo še malo posedeli za

kuhinjsko mizo in govorili o lepih vtisih in o podrobnostih, ki niso šle po načrtu, pa tega nihče ni opazil.

V ponedeljek smo bili na kosilu pri hrvaških frančiškanih. Veseli smo bili druženja. Sestre so se zelo potrudile s postrežbo, čeprav bi morale imeti prosti dan. To smo zvedeli kasneje.

Dneve, ko še ostajam na tej strani oceana, bom namenil obisku sorodnikov. Večina jih je že ostarela. Eden od stricev biva v domu za onemogle, saj po možganski kapi potrebuje dodatno oskrbo.

P. Krizolog je v nedeljo zvečer med našim kramljanjem pripomnil: »In veste kaj je najlepše pri vsej zadevi? Da bo jutri v cerkvi sv. Cirila sv. maša!« Kar nekaj slovenskih župnij v izseljenstvu je namreč praznovalo stoletnico, a so jo na ta dan tudi ukinili.

Slišal sem mnogo želja vernikov, naj slovensko župnijo v New Yorku še dolgo ohranimo. In moj odgovor: »To je pa odvisno od naših možnosti in vaše vitalnosti!« Nadškof p. Stane je slovenski skupnosti v New Yorku zaželel še dolgo življenje. Tudi jaz ga želim, predvsem pa ji želim blagoslova, zvesto vero in še naprej močno pripadnost župnijski cerkvi sv. Cirila!

p. Marjan Čuden

Srečanje za gvardijane

Vsredo, 26. oktobra 2016, je bilo v Antonovem domu na Viču v okviru provincialnega programa za trajno formacijo organizirano srečanje za gvardijane. Po uvodni molitvi je p. Christian zelo nazorno predstavil dinamiko odnosov v naših bratskih skupnostih. Razmišljali smo o vlogi gvardijana, ki ima kot avtoriteta svoje povsem naravne psihološke in sociološke zakonitosti, pri tem pa kot frančiškani vseskozi iskali tudi pomen naše duhovnosti za oblikovanje bratstva, ki bi pričevalo o božji navzočnosti med nami. Nato je provincial p. Marjan povzel nekaj usmeritev kanonske in naše redovne zakonodaje, ki jih je že pred časom v zvezi z opravljanjem gvardijanske službe pripravil p. Viktor. Podrobneje smo se se-

znali z nekaterimi dogodki, ki jih predvideva v tem letu provincialni koledar. Provincial nas je spodbujal k sodelovanju pri našem skupnem delu za nove duhovne poklice tako na provincialni kot tudi župnijski ravni. Predstavil nam je teme, ki naj bi jih obdelali na naših hišnih kapituljih oz. pri bratskih pogovorih in bodo tudi predmet provincialove vizitacije. Sledilo je skupno kosilo s samostansko družino na Viču. Srečanje smo preživeli v prijetnem bratskem razpoloženju. Vedno bolj se zavedamo, koliko stvari nam Gospod v naših bratskih odnosih in pri pastoralnem delu še odpira, da lahko vztrajno dozorevamo v svetosti in postajamo pričevalci Božje navzočnosti v tem svetu.

Srečanje za brate neduhovnike

Srečanje za brate neduhovnike je bilo do 28. do 29. novembra 2016 na Brezjah. V ponedeljkovem popoldnevu je p. provincial zbral brate neduhovnike v sobi poleg samostanske jedilnice. Gvardijan p. Robert je na mizi pripravil darilo za vsakega brata, za kar smo mu iz srca hvaležni. Pogovor je bil spontan in prijeten. Beseda je tekla o redovnem poklicu, o vstopu v red, o prvotni navdušenosti, o provinci, o skrbi za poklice, o provincilanem kapitulju in svojih osebnih doživetjih v različnih samostanih, kjer smo službovali. Pozno popoldne je p. provincial maševal po namenu bratov neduhovnikov pred milostno podobo brezjanske Marije. Po večerji smo nadaljevali druženje v samostanski jedilnici skupaj z redovno družino na Brezjah. V torek smo se po jutranji sv. maši odpravili na romanje k sv. Neži na Kum. Sproščeno vzdušje je kronalo lepo vreme. Postanek na Trojanah je bil blagodejen ne samo zaradi kavice in krofov, ampak tudi zaradi pristnega vzdušja med brati. Hvala Bogu se do planinske kočice na Kumu lahko pripelješ z avtomobilom, sicer nekateri bratje ne bi zmogli vzpona na 1.200 m visoko goro, ki ji rečejo zasavski Triglav. Razgled je bil čudovit in cerkva sv. Neže očarljiva v svoji starodavnosti. Prebrali smo, da je na romarskem shodu 29. avgusta 1688 gostila 50.000 romarjev. Težko smo verjeli, da je ta podatek verodostojen. Prijazen oskrbnik in njegova žena sta nas gostoljubno postregla. Že vnaprej smo nazdravili Bonotovi sedemdesetletnici. Kar prehitro je minil čas druženja v zavetju cerkvice sv. Neže. Zgodaj popoldne smo že merili kilometre proti Ljubljani in nato proti Brezjam. Čudili smo se, da smo se srečanja udeležili vsi bratje neduhovniki. Upamo, da bo polna udeležba tudi junija 2017, ko je p. provincial napovedal prihodnje srečanje.

Srečanje z nadškofom Stanetom

V četrtek, 24. novembra 2016, smo se znova spomnili, kako smo kot bratje z blagoslovom pospremili našega p. Staneta iz naše cerkve preko Tromostovja do stolnice. Ob drugi obletnici njegovega škofovskega posvečenja, ki jo je obhajal dan prej, smo se bratje iz skoraj vseh naših hiš zbrali pri zahvalni sveti maši, ki jo je nadškof Stane daroval ob 10. uri skupaj z oltarnim občestvom pri Marijinem oznanjenju. Na začetku svete maše nas je pozdravil provincial p. Marjan in osmislił naše vsakoletno srečevanje in spominjanje tega pomembnega dogodka. Po sveti maši smo se bratje zadržali v rekreacijski sobi v sproščenem pogovoru. Sledila je skupna opoldanska mo-

litev dnevne molitvene ure na samostanskem koru in slovesno kosilo v samostanski obednici. Pridružili so se nam še nekateri bratje, ki niso mogli biti navzoči pri sveti maši. Bilo je veselo razpoloženje, ki je krepilo našo bratsko povezanost. Gospodu smo hvaležni, da nam pomaga ostajati skupaj na poti proti nebeškemu Jeruzalemu. Vsa ta bratska srečanja nas zavezujejo k vzajemni molitvi, da bi ostajali v edinosti tudi takrat, ko se kakšni naši pogledi razhajajo. Sv. Frančišek nas s svojo držo majhnosti spodbuja, da bi postajali najprej pozorni poslušalci svojih bratov in sester, preko katerih nas velikokrat navdihuje Gospodov Duh.

Iz življenja viškega bratstva

Čas poletnih počitnic je tudi čas sprememb po župnijah. Tako je provincialno vodstvo na začetku avgusta p. Pepija Lebrehta s priljubljenega in milostnega Marijinega romarskega svetišča Sveta Gora (nad Solkanom in Gorico) poslalo v služenje župljanom k sv. Antonu Padovanskemu na Vič. Po letu diakonskega služenja in mašniškem posvečenju ostaja na Viču kot kaplan p. Boštjan Horvat.

Oba sva vesela in Bogu hvaležna, da bova lahko skupaj z Vičani gradila odnose ljubezni in resnice z Bogom in med ljudmi. Bogu sva hvaležna za vso viško bratstvo: p. prof. dr. Tadeja Strehovca, komisarja za Sveto deželo p. Petra Lavriha, kateheta in karikaturista p. Antona Jermana, zaslužnega župnika p. Zdravka Jakopa in p. Hieronima Žvegljica, ki ima kljub starosti in bolezni še smisel za humor. Ko so ga bratje ob izvolitvi p. Marjana za provinciala vprašali po mnenju, je prosil za kos papirja in pisalo ter zapisal »toleriram«. Hvaležna sva tudi za vse župljane, študente in obiskovalce Antonovega doma in ljudi v stiski, ki dnevno trkajo na župnijska in samostanska vrata ter prosijo za duhovno in materialno pomoč. Prav posebej sva Bogu hvaležna za p. Marjana Čudna, dosedanjega gorečega, zavzetega, karizmatičnega voditelja župnije, kateremu izražava veliko hvaležnost, spoštovanje in priznanje.

p. Pepi Lebreht in p. Boštjan Horvat

Že tretji dan po premestitvi novega župnika in gvardijana p. Pepija smo se zbrali na samostanskem kapitlju in se po oblikovanju samostanskega dnevnega reda in razdelitvi samostanskih služb začeli pogovarjati o nadaljevanju dobro zastavljenega pastoralnega dela ter o morebitni osvežitvi in dopolnitvi dejavnosti v župniji in Antonovem domu. Kot bratje, ki imamo kar nekaj kilometrine za sabo, smo z veliko dobrohotnostjo in strpnostjo sprejeli dobre predloge vsakega brata, brez izjeme. Še več, soglasno smo se odločili, da si vzamemo en teden časa za oblikovanje nove pastoralne agende župnije Ljubljana Vič in določili četrtek po četrtku za razpravo o njej in seveda tudi njeno sprejetje.

Župljani so jo dokaj hitro prepoznali. Med najbolj pogostimi odzivi so naslednji:

- S prihodom p. Pepija se je na Viču začela pastoralna avantgarda.
- Največja koncentracija pastoralne vizije je v oazi sv. Antona Padovanskega na Viču.
- Vse kaže, da je pastoralno živahna župnija na Viču prava ideja za vse iskrene iskalce Jezusa Kristusa.
- Vse ceste sveta vodijo na Vič.
- V srcih dobrih ljudi na Viču novi župnik in kaplan ponazarjata sledeče besede: povezujeta, dajeta, rešujeta, ohranjata; nasmeh in Jezus Kristus.

Vse bi lahko povzeli z geslom: »Pastoralno poslanstvo novega župnika in kaplana je več sv. Frančiška, več možnosti.« In še: »Besede za Vič so: živahen, navdihujoč, poln energije, prihodnost, upanje, ideje in vera.«

Viško bratstvo si bo prizadevalo, da bo župnija Vič še naprej pravi dom za vse. Hvaležni smo Bogu za vsakega župljana in prebivalca na ozemlju župnije Vič ter jih vabimo k sodelovanju, saj se zavedamo, da so kot živi kamni v srcu naše župnije, katere središče je župnijska cerkev sv. Antona Padovanskega. Še zlasti se skupaj zatekamo k župnijskemu zavetniku pri sv. maši in molitvi litanij pred njegovimi relikvijami vsak torek zvečer. Viško bratstvo si - vsi skupaj in vsak posebej s svojimi sposobnostmi, dobro voljo in ljubeznijo - prizadeva graditi živo župnijsko občestvo v raznolikosti darov, potreb in služenja ubogim.

Pri vsem tem pa ne želimo pozabiti na veselje, h kateremu nas je v cerkvi pred počitnicami spodbujal dosednji župnik p. Marjan Čuden: »Kako je z vašim veseljem? Kdor želi drugim prinesiti toplino tako kot sveti Anton, zavetnik naše župnije, mora imeti ogenj v sebi – ogenj veselja nad življenjem! Vedno se nam nekam mudi in pogosto rečemo: Nimam časa. Z vami pa naj ne bo tako. Pogosto se ustavite, da bomo imeli čas biti dober človek!« Vsem želimo, da bi nas neizmerno veselje nad tem, da smo ljubljani in odrešeni, nikdar ne zapustilo, tudi v najbolj stresnih in temnih trenutkih življenja ne!

Dobrodošli pri nas na Viču. Naj dobri Bog na priprošnjo sv. Antona Padovanskega blagoslovlja vsako srce z močno vero ter ga privede na kraj večnega veselja.

**Lepo vas pozdravljamo in želimo mir in vse dobro!
patri z Viča**

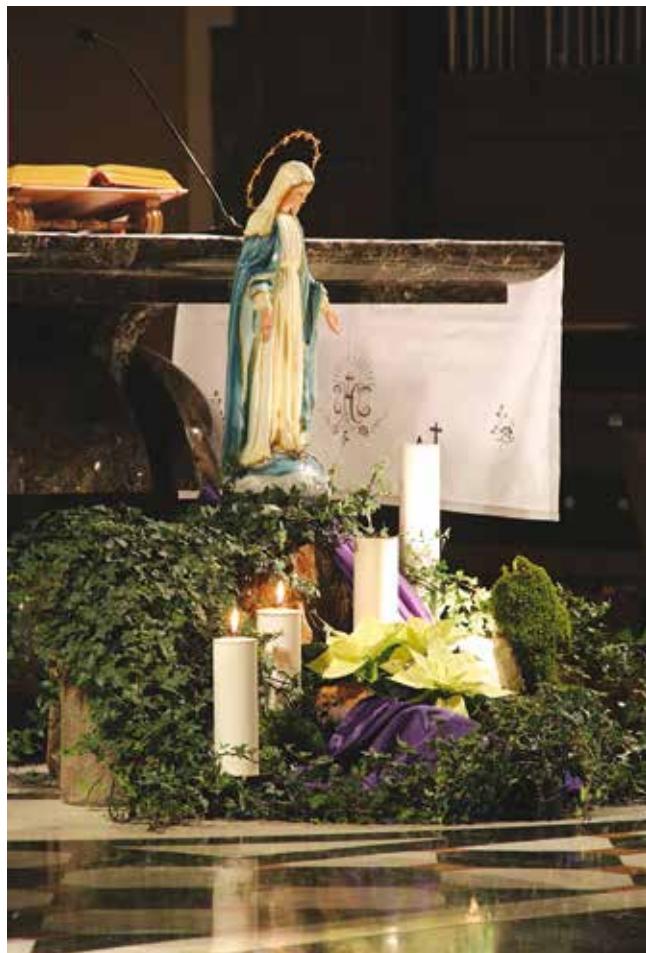

Adventno pričakovanje

Danes, na petek 2. adventnega tedna, sem govoril z dvema urednikoma radio Ognjišče in sta mi povedala, da prejemajo zelo lepe odmeve za prenose svetih maš v adventnih delavnikih, ki jih snemajo in oddajajo iz naše ljubljanske cerkve Marijinega Oznanjenja. Če pomislimo, da je povprečna poslušalnost Radia Ognjišče kakšnih 57.000 poslušalcev, je to kar precejšnje število. Prav ti večerni dogodki v naši cerkvi pa zahtevajo še večjo skrb in pripravo na sveto bogoslužje. Na eni strani gre za pridige, ki ne smejo biti dolge, pa vendar morajo povedati kaj vznemirljivega in lepega o Božji besedi. Po drugi strani so ti večeri tudi glasbeni dogodki, zato smo veseli, da pri vseh svetih mašah, razen ob sredah zvečer (ko poje študentski zbor MPP), vodi petje ter nam zapoje psalm naš pater Vid.

To adventno pričakovanje je zaznamovalo tudi večerno sv. mašo na praznik Brezmadežne. Poleg pevskega zbora Hugolin Sattner je pela svetovno znana mezzosopranistka s Koroške Bernarda Fink. Po sv. maši je imela še koncert in zadnjo skladbo je zapela skupaj z zborom, pri solističnih odlomkih pa je pesem »Rož, Podjuna, Zila« interpretirala v duetu s patrom Vidom. Pater Vid si najbrž ni zamišljal, da bo kdaj pel s solistko, ki prihaja s svetovnih odrov in katere posnetki so bili večkrat po evropskih državah razglašeni za plošče leta. Naše vernike pa so koroške melodije, izražene s tolikšnim srcem in glasom, ganile do solz.

p. Edi K.

Poletni duhovno-počitniški tabor za ministrante

Svet za poklice in frančiškanska mladinska pastoral (FMP) že nekaj let organizira za ministrante skupne počitniške dni. Ministrantom, ki prihajajo tako iz naših frančiškanskih kot tudi drugih župnij, želimo omogočiti spoznavanje naših čudovitih samostanov širom Slovenije. Z nekajdnevним bivanjem v samostanu lahko nekoliko začutijo utrip redovnega življenja, odkrivajo našo bogato kulturno dediščino, predvsem pa okušajo svežino Frančiškove duhovnosti, ki povsod navdihuje naše brate s preprostim veseljem, gostoljubjem in širino srca. V mesecu juliju so nas tako gostili že bratje v Novem mestu in Centru. Letošnje poletje pa smo bili gostje na častitljivi Kostanjevici.

Duhovno-počitniški tabor je trajal od ponedeljka, 18., do četrтка, 21. julija. Pričeli smo ga z večerno sveto mašo, pri kateri so bili tudi starši naših ministrantov. Priporočili smo se za Božje varstvo in blagoslov, ki smo res doživljali skozi ves teden. Pri večer smo namenili medsebojnemu spoznavanju in vstopanju v duhovno vsebino, katere rdeča nit je bilo povabilo: Poslušaj, ministrant!

Nastanitev je bila fantovska. Torej brez nepotrebne kompliciranja – bolj po kavbojsko. Bili so zelo vroči dnevi. Zato so mnogi spali kar zunaj pod milim zvezdnatim nebom. Tega razkošja si marsikje ne moremo privoščiti. Čez dan smo imeli molitev in duhovne teme, športne aktivnosti in obiskovanje turističnih zanimivosti. Povzpeli smo se na Sabotin, kjer nam je lokalni vodič razkazal muzejsko urejene kaverne iz prve svetovne vojne in nam predstavil tudi zanimivosti tamkajšnje favne in flore. Eno popoldne smo si vzeli za obisk Gorice. Zgodovinar Renato Podbersič nas

je najprej peljal v goriško sinagogo in nam predstavil vlogo judovske skupnosti v zgodovinskem razvoju mesta. Nato smo se sprehodili skozi staro mestno jedro, obiskali pomembnejše cerkve in se povzpeli do gradu. V gradu je bila poleg redne zbirke postavljena razstava srednjeveških glasbil, ki nas je zelo navdušila. Popoldne pa smo se odpeljali na kopanje na italijansko obalo v Sesljan. Druge dni je bilo precej živahno na nogometnem in košarkaškem igrišču. Znali pa smo biti tudi v tišini in ob mlademu Samuelu razmišljati o Božjem klicu. Mlajši so svoja doživetja prelili v svoje lepe risbe, starejši pa so jih zapisali. Zadnji dan smo si ogledali skrivnostno dediščino našega samostana: cerkev, grobnice Bourbonov in knjižnico. Nismo pa pozabili na našo ministrantsko službo. Vadili smo se tudi v ministrantskih veččinah, s katerimi pomagamo ljudem doživljati svetost in lepoto bogoslužja. Duhovno-počitniške dni smo sklenili s sveto mašo, pri kateri so se nam pridružile družine naših ministrantov. Sledil je piknik na samostanskem vrtu.

V teh dneh so se zagotovo okrepile nekatere prijateljske vezi. Verjamem, da se je pri marsikom srce še bolj ogrelo za Jezusa, resničnega kralja, ki je za seboj pustil prazen grob. Ponosni smo, da smo mu lahko tako blizu. Bogu hvala!

Za leto 2017 bo duhovno-počitniški tabor za ministrante najprej pozimi pri Novi Štifti od 24. do 26. februarja, nato pa poleti v Nazarjah od 24. do 28. julija. Podrobnejši program in prijavnice bodo poslani pravočasno. Vseskozi pa bomo spodbujali in navduševali ministrante in njihove starše, da si bodo rezervirali ta dva termina.

Adventno srečanje za ministrante v Kamniku

Vsoboto, 10. decembra 2016, sta v našem kamniškem samostanu svet za poklice in frančiškanska mladinska pastora pripravila adventno duhovno srečanje za ministrante frančiškanskih župnij. Zbralo se je 28 ministrantov z Brezij, iz Centra, Maribora, Šiške in z Viča. Preko molitve, besednega bogoslužja, ki ga je vodil provincial p. Marjan Čuden, in druženja so se sklepala nova prijateljstva in poznanstva. Ogledali so si tudi samostansko knjižnico in odkrivali bogastvo njenih knjig, od inkunabul do Dalmatinove Biblije. Po končanem srečanju so ministranti dobili stenski merilni trak. Z njim si bodo lahko pomagali izmeriti telesno višino in izračunati, če so že dovolj veliki, da bi se lahko pridružili frančiškanom. Za povrh so dobili še čokolado in tako zadovoljni in seveda tudi duhovno obogateni odhajali domov. Iskrena hvala vsem našim bratom v Kamniku, ki so nas tako lepo sprejeli in pogostili.

p. Boštjan

Premislek po kapitlju (2016)

Naslov »Premislek po kapitlju« delno diši po podobnem naslovu (si parva licet componere magnis): »Premislek po koncilu« (Mohorjevo koledar 1967). Da, za premislek gre. Ko je kapitelj zaključen, se začne priprava na naslednjega. Najboljša priprava pa je v vestnem izpolnjevanju obveznosti in resnem delu.

Osrednja tema provincialnega kapitlja je bila: Skrb in delo za redovne poklice. Če tematiko razširimo, lahko rečemo: Kako duhovno prenoviti provinco? Pa imamo o tem najbrž različne predstave in zamisli. To se je čutilo na plenarnih sejah; beseda izzove besedo in beseda da besedo.

Uvodna »spodbuda« p. Polikarpa je bila dobra intonacija, s katero je na sebi lasten način podal razmišljanje z naslovom »Bratsko življenje« in nas povabil, naj bomo »domači med seboj,« naj ne bo med nami kritiziranja, ki vzame toliko optimizma (papež Frančišek nas sviri pred opravljanjem, ki ni nič drugega kot terorizem znotraj redovne skupnosti). Naša vesela zvestoba Bogu, torej našim redovnim obljubam, je »najmočnejša prošnja k Bogu tudi za nove poklice.« Največja reklama za poklice je skupnost in njena duhovna edinost. Živeti moramo tako, da bo habit zanimiv za tiste, ki se odločajo, da bi pomnožili naše vrste.

Napisali smo kar 61 pobud in predlogov, kako delati za poklice, in o nekaterih tudi izmenjavali mnenja in jih dopolnjevali; npr.: pričevanje naj ne poteka s programi, triki, rokohitrstvom ali čim podobnim; pričevanje za poklice more biti učinkovito izključno z

redovnim, molitvenim, pastoralnim, pridigarskim, katehetskim pričevanjem, torej s tem, kar redovnik dela. Poklici rastejo, kjer je duhovno življenje močno in živeto v edinosti in ljubezni. Seveda pa lahko tistega, ki se zdi primeren za frančiškana, tudi osebno povabimo, da se nam pridruži. Več skrbi, pozornosti in pouka je treba posvetiti tudi mladim v naših študentskih domovih. O vsem tem naj bi razmišljali na samostanskih duhovnih obnovah.

Radi ponavljamo obljubo, dano sv. Frančišku, da mu ne bo nikoli manjkalo bratov. Najbrž pa ta obljuba ni brezpogojna. Predpostavlja se naše iskreno prizadevanje, zvestoba, čisti nameni in upanje, da nas Bog po 800 letih ne bo zapustil, če bomo zvesti »poklicnosti in izvolitvi« in vdani njegovi volji. Potrebno je vzpostaviti redovno disciplino, ki se kaže v zvestobi; ki se kaže v zavedanju, da je čas milost, da vemo, čemu nosimo uro, da čas posvetimo (čas je treba prežemati s svetostjo!); v priznavanju, da je točnost kraljevska čednost; v potrditvi, da je redovna obleka znamenje drugačnega življenja, da so naše hiše samostani in ne azilni domovi za samske; v prizadevanju, da se stalno izpopolnjujemo, da poleg »visoke« teologije poznamo okolje, zgodovino, našo kulturo ..., da vemo, iz kakšnih korenin rastemo, da zdravo tradicijo ohranjamo in zavestno prenašamo v prihodnost, da imamo radi svoj narod, da vsaj redovniki vemo za razliko med poštenostjo in nepoštenostjo. Sodobni človek te razlike skoraj več ne pozna. Dolžni smo si prizadevati za popolnost in za trdno vero, da »Bogu izkazujem ljube-

zen, če sprejemam njegove opomine, če izpolnjujem njegove zapovedi in če zaupam v njegove obljube. (sv. Hilarij)« Četudi vere ne čutim, vendar po veri živim!

V naših skupnostih manjka zavesti, da moramo za duhovne poklice delati vsi in da jih tudi vsi vzgajamo z zgledom in medsebojnimi odnosi. Slomšek pravi, da so dobri učitelji največji dobrotniki družbe – dobra vzgoja je mati boljših časov. Tako potem lahko podobno rečemo, da smo redovniki in duhovniki lahko največji dobrotniki našega naroda.

Seveda pri delu za poklice kljub zmanjšanemu zanimanju za vstop v naše vrste, ne smemo zniževati standardov (Benedikt XV.); na generalnem kapitlju je bilo podčrtano, »da je kakovost poklicev prav tako pomembna kot njihovo število.«

Dobro je upoštevati, da imata vera in kultura isti izvor, zato sta si tako blizu. Opažamo pa, da obe slabita. Prav tako je potrebno poznati značilnosti slovenske vernosti. O tem je bilo veliko napisanega: npr. prof. Stanko Cajnkar je o tem spregovoril za glasilo slovenskih bogoslovcev »Pogovori«; in prof. Vekoslav Grmič je za »Mohorjevo koledar 1977« prispeval sestavek »Oblike slovenske vernosti.« Tudi slovenski verniki smo »deležni« vsega, kar pesti današnjo družbo: »Živimo v času popolnoma zmedenih ciljev in brez krščanstva bomo končali na stopnji barbarstva. Naš čas je čas velike duhovne praznine. (Albert Einstein)« Podobno je zapisal Karl Lorenz v knjigi »Osem glavnih grehov naše civilizacije,« v kateri pravi, »da so ljudje v visoko razviti tehnični civilizaciji v nevarnosti, da se

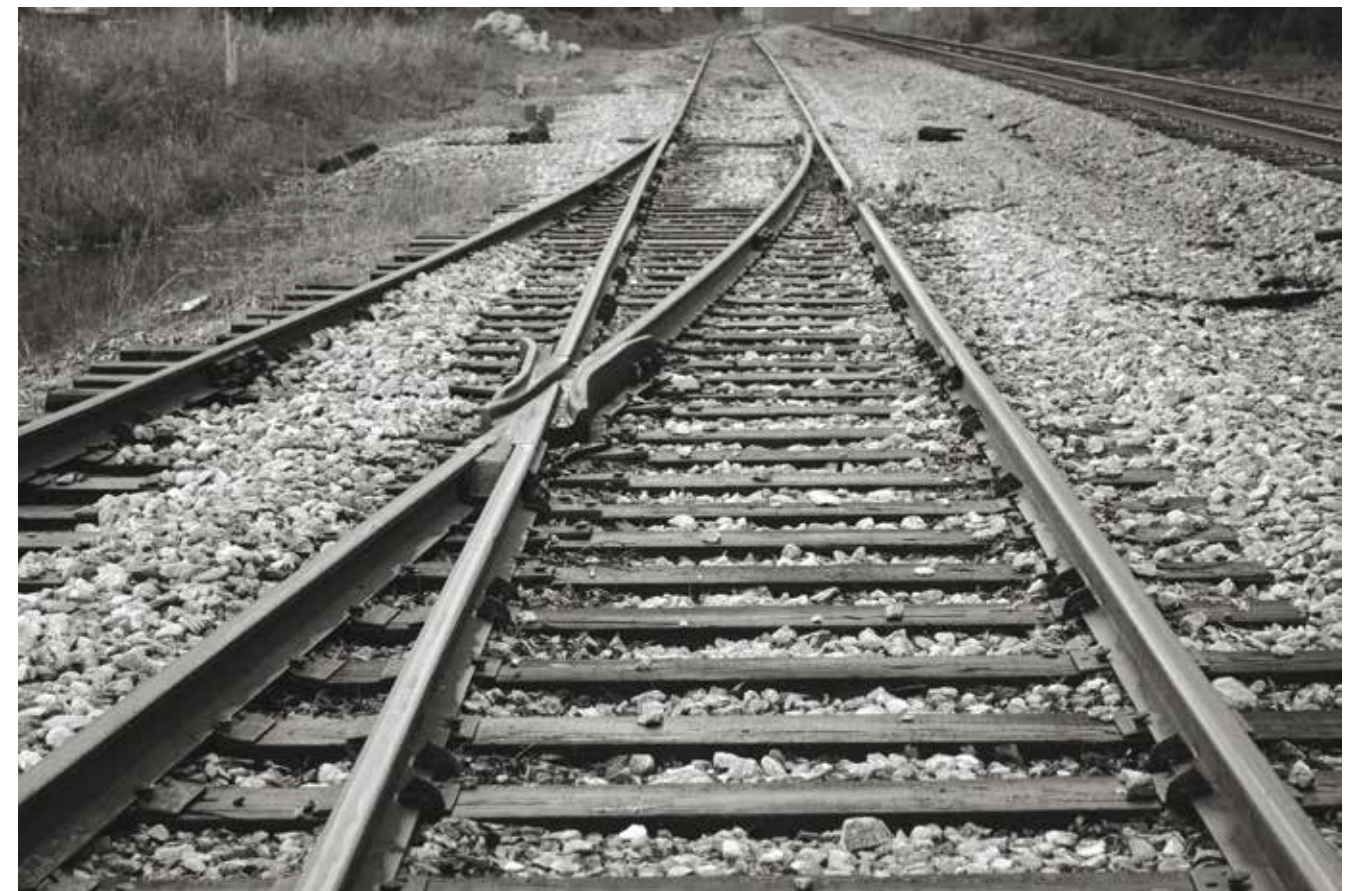
izgube v obupni mlačnosti in v smrtnem dolgočasu.«

To potrjuje tudi Georges Bernanos v »Dnevniku vaškega župnika«: »Mojo župnijo razjeda dolgčas. To je prava beseda.« Temu ne morejo odpomoči vsa moderna komunikacijska sredstva; nasprotno, zdi se, da dolgčas celo povzročajo. Prav tako ne vsa naša potovanja s pobožnim imenom »romanja«, beg od doma, potrošništvo. Odtujenost sodobnega človeka je vedno večja: »Zapuščena vam bo vaša hiša. (Lk 13,35)«

In tu se sprašujemo, kako v takem okolju in vzdušju delati za duhovne poklice, oziroma kako biti redovnik, ko samostani niso več, kot so bili! In vendar se vedno da kaj narediti. Redovno življenje moramo zopet utrditi z redovno disciplino, z zglednim, zanesljivim in vestnim življenjem. Poleg skupne molitve posvetiti več pozornosti in časa osebni molitvi; imeti vendar čas za maševanje; imeti voljo za stalno izobraževanje; mesečne duhovne obnove morajo biti redne in skrbno pripravljene, prav tako tudi letne duhovne vaje; vzeti si čas za premislek in pogovor; zavestno zmanjšati »službeni in namišljeni lauf«; poleg zavzetega pastoralnega dela naj bi mlajši in zdravi prijeli tudi za fizično/ročno delo (veliko vsakdanjih del lahko opravimo sami!); postali naj bi delovni redovniki in čas ne bo tekel v prazno. Sv. Vincencij Pavelski je v svojem času in okolju spoznal: »Lenoba je pregreha duhovščine.«

Prisvojimo si pravilo: Kritika tlači, pohvala dviga!

p. Zdravko Jakop

Po frančiškanskih in škofijskih duhovnikih poimenovane ulice v župniji Vič

Viški župniji so štiri ulice poimenovane po naših patrih in dve po škofijskih duhovnikih. Navajam jih po abecednem redu.

Čampova ulica (od 1939) se imenuje po prvem viškem župniku (1908-1919) ter poznejšem provincialu p. Avguštinu Čampi. Rojen je bil leta 1869 v Ribnici, umrl pa je leta 1922 v Ljubljani. Na Vič je prišel iz Brežic leta 1907 skupaj s p. Kajetanom Kogejem, p. Teodorjem Tavčarjem ter br. Didakom. Čampova ulica povezuje Tržaško cesto z Jamovo cesto.

Kogejeva ulica (od 1939) ima ime po p. Kajetanu Kogaju. Na Vič je prišel s prvo ekipo leta 1907 in tu ostal do leta 1910 kot katehet in marljiv voditelj tretjega reda. Rojen je bil na Brezovici leta 1969 in po mnogih premestitvah umrl v Kamniku leta 1935. V reviji »Cvetje« je objavljala asketične in vzgojne članke.

Sattnerjeva ulica (od 1939) ima ime po p. Hugolinu Sattnerju. Rojen je bil v Kandiji v Novem mestu leta 1851, umrl pa je v Ljubljani leta 1934 kot glasbenik in priznan skladatelj. Velja za pobudnika gradnje samostana in cerkve na Viču. Tedaj je bil župnik tudi tega področja. Za posvečenje cerkve je prinesel na Vič relikvije sv. Antona Padovanskega. Po njem imenovana ulica povezuje Cesto na Brdo z Viško cesto v bližini nove viške osnovne šole. Pred pozidavo je bilo tu Viško polje.

Škrabčeva ulica (od 1923) se začne na Cesti 27. aprila in gre v Rožno dolino do Ceste III. Po Škrabčevi ulici vozi mestni avtobus št. 14. P. Stanislav Škrabec je bil rojen leta 1844 v Hrovači pri Ribnici in umrl leta 1918 v

Ljubljani. V Gorici je leta 1880 začel izdajati list »Cvetje z vrtov sv. Frančiška« in ga urejal 35 let, do leta 1915, ko je kot pregnanec prišel v Ljubljano. Kot jezikoslovec velja za utemeljitelja našega modernega pravorečja; je največji slovenist jezikoslovec 19. stoletja.

Poleg teh sta še dve ulici imenovani po duhovnikih, in sicer Abramova (od 1939) in Trinkova (od 1991).

Jože Abram je bil rojen leta 1875 v Štanjelu pri Gorici, umrl pa je leta 1938 v Ljubljani. Kot duhovnik velja za ljudskoprosvetnega organizatorja. Na Goriškem je ustanavljal prosvetna in gospodarska društva. Velike zasluge ima za planinstvo v Trenti. Bil je vesele narave in vedrega značaja. Urejal je več publikacij. Marjan Brečelj ga je izčrpno in lepo predstavil v »Primorskem slovenskem biografskem leksikonu.« Po njem imenovana ulica pelje s Ceste na Brdo k novi viški osnovni šoli.

Trinkova ulica je nadomestila Cesto Briško-beneškega odreda. Začne se na Cesti na Ključ in zaključuje na Tiranovi; torej poteka zunaj mestne obvoznice v Kozarjah. Ivan Trinko – Zamejski je bil rojen leta 1863 v Sp. Trčmuni v Beneški Sloveniji, kjer je leta 1954 tudi umrl. Bil je izrazita osebnost: slovenski pesnik, pisec in narodni buditelj, glasbenik, filozof, profesor v videmskem semenišču. Pisal je domoljubno poezijo in prozo za mladino. Velja za očeta beneških Slovencev. Vzgojil je več generacij zavednih slovenskih duhovnikov. Bil je tudi posrednik med slovansko in italijansko književnostjo.

p. Zdravko Jakop

Kazen ali zdravilo

Stanje Evrope in vse, kar se v njej dogaja, poraja vprašanje: Je to kazen ali ponujeno zdravilo? Kazen si Evropa zasluži, zdravila je pa krvavo potrebna. Še več, ali ni morda zašla tako daleč, »da zanjo ni več ozdravljenja?«

Sveti papež Janez Pavel II. je bil prepričan, da Evropi manjka duša, vera, rodovitni humus. Ne le, da v ustavi ni mesta za omembo Boga, tudi v javnem življenju ga ne sme biti, da lažje sprejemajo zakone, ki so ne samo proti Bogu, ampak tudi proti človeški naravi, kar pa ne more biti brez usodnih posledic, ki že rodijo grenke sadove strahu in negotovosti: kaj bo jutri?

Priznavamo ali ne: dejstvo je, da kjer Božja volja, kot je zapisana v Postavi, nima več brezpogojne veljave, tam naredi človek sam sebe za boga, za gospodarja nad življenjem in smrtjo. Tam je od Boga dani red o zakonu, družini in državi prepuščen samovolji posameznika, zato je nujno, da propade. Dogajajo se nezaslišane zablode: splavi, ločitve zakonov, istospolne skupnosti, perversnosti, nemoralni poskusi, ki naj bi bili neomejeni ... Trgovski centri se večajo, šport postaja religija, igrišča so vedno polna, veroučne učilnice in cerkve pa se praznijo in prodajajo. Prirejajo se razstave psov in mačk; za njihovo hrano mora biti v hladilniku posebno meso in v zavetišču za živali stroški skoraj presegajo stroške za ljudi v domovih za ostarele. Otrok je čedalje manj. Za te pa, ki so, zdravstvene ustanove pravijo, da so predebili. Na vzhodu otroke rodijo in vzgajajo, na zahodu jih splavljamo in namesto njih redimo hišne ljubljence. Na vzhodu nosijo v naročju otroke, na zahodu mačke in pse. Razlika je očitna. In tudi posledice! V našem okolju je vedno več praznih ali polpraznih hiš, pa poleg njih še naprej gradimo nove, da jih bo še več praznih. Pa ne bodo prazne; naselili jih bodo ljudje, ki nimajo strehe nad glavo. In ti »gostje« so pred vrati! O tem ni nobenega dvoma in tudi nihče jim ne bo mogel tega preprečiti. Z rodovito zemljo potratno ravnamo. Količino zemlje je pozidane, brez potrebe asfaltirane, spremenjene v parkirišča, športna igrišča! Kriza okolja je kriza vsega sveta.

Evropa si piše obsodbo in si nadeva zanko okrog vratu. Morda se tolaži ali hvali: Namesto očetov imamo znanstvenike, namesto mater steklene epruvete in namesto družinske mize imamo elektronske tablice. Slaba, zelo slaba tolažba!

Evropa bi se morala vrniti k veri in vsemu, kar vera predpostavlja, in verniki bi v resnici morali biti vzor vernega človeka. Žal, mlačna, razkristjanjena in povrh vsega še razdeljena Evropa je nemočna. Poleg vsega je zavita v pohlep in potrošnjo. »Ritem potrošnje, razsipavanja in spreminjanja okolja je tako zelo presegel zmogljivost planeta, da more sedanji življenjski slog, ki je nevzdržen, končati samo v katastrofi, kar se občasno že dogaja v raznih pokrajinah. (Hvaljen bodi, št. 161)« Da, imamo papeža Frančiška, imamo njegovo okrožnico »Hvaljen bodi,« manjka pa nam samo sv. Frančišek, ki bi spreobrnil gubbijskega volka z imenom »potrošnja.« Manjka moralnih načel, ki so jih imeli ustanovitelji Evropske zveze (EZ). Zdaj jo vodijo ljudje brez vere, brez trdnih načel; imajo le mnenja. S temi pa se ne da ničesar graditi. Skupna valuta ne more nadomestiti Boga. Cesarstvo Karla Velikega se je obdržalo skozi 1000 let, povezovala sta ga papež in cesar. Zdaj nimamo osrednje osebnosti in EZ se vrti brez izhoda. In »dies irae« se bliža! Grozljivo bo, če EZ postane podobna Siriji, razrušeni Siriji. Takrat se bomo ponovno spomnili resnice, »da je bila najslabša krščanska Evropa še vedno boljša od najboljše poganške.« V primeru, da se razdružimo, si dobro zapomnimo sedanje meje in slovenski pravopis. Valuto bomo že našli!

Poznamo evropske zavetnike. Le zakaj bi jih imeli, če se jim ne bi priporočali? Pa mi Slovenci: Mariji Pomagaj in zavetniku naših dežel sv. Jožefu! Uprimo se korupciji, pohlepu, potrošnji in vzorno živimo – začeni redovniki, duhovniki in vse božje ljudstvo, da nas ne bodo islamisti imeli za nevernike!

p. Zdravko Jakop

Stalno izobraževanje (splošno in versko)

Stalno izobraževanje je naša dolžnost ne glede na starost ali že pridobljeno izobrazbo. Kar nam da osnovna šola, je pač nekaj osnovnega. Danes mladi že po večini nadaljujejo šolanje na raznih srednjih šolah in mnogo več je takih, ki na različnih višjih šolah ali akademijah pridobijo znanje za čisto specialne poklice.

Seveda so poleg šol še druge možnosti za pridobivanje znanja, kot npr. razni strokovni tečaji, seminarji, študijska potovanja. Z vedno večjim znanjem si širimo obzorje. Seveda moramo temu primerno tudi etično ravnati. Slomšek svari: »Kaj koristi učena glava, če je srce prazno!« Vsekakor je najlažji in vsem dosegljiv način, kako večati svojo izobrazbo, skrbno, načrtno in vztrajno branje izbranih knjig, strokovnih in kulturnih revij, dobrih, z odgovornostjo pisanih časopisov. Pri izbiri moramo biti kritični in zahtevni. Imamo različne založbe, veliko izbire. Važno je, da nam izbrani časopisi, revije in knjige postanejo »domači«, tako da brez njih ne bi mogli biti. Beremo zbrano, si kaj podčrtamo ali izpišemo, prebrano tudi komu ponudimo in o tem pripovedujemo. Ko beremo, se tudi vprašamo: je to res, kar sem prebral, kaj mi to pove, kaj iz tega sledi prav zame? Ker vsega ne moremo kupiti in imeti, si je mogoče tudi marsikaj izposoditi od znancev (nekoč smo to delali) ali pa v knjižnicah, saj za to so! Kdor veliko bere, veliko ve! Starši naj bi otroke navdušili za branje. Vsaka družina naj bi imela priročno knjižnico in vsaj nekaj knjig (Sveto pismo, kakšen verski učbenik, vzgojni priročnik ipd.). Vsekakor imamo danes mnogo izbire. Večkrat tudi dobimo knjigo za darilo, jo najdemo v kakšni zapuščini ... Starši bi morali veliko brati, da bi lahko bili otrokom dobri vzgojitelji. Kdaj pa kdaj

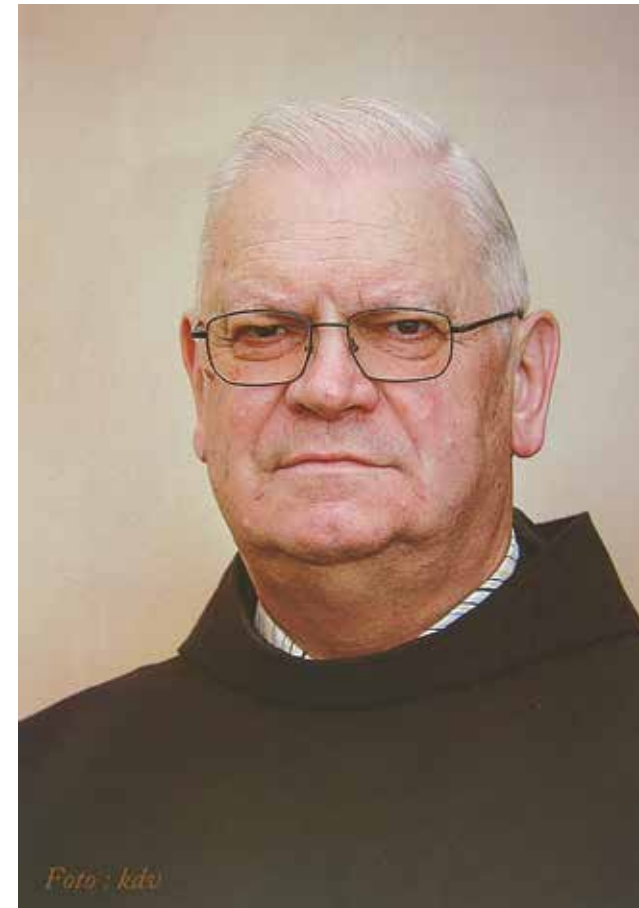
najdemo tudi kakšno dobro oddajo na radiu ali televiziji. Take oddaje so vredne ogleda, našega časa in naših oči. Branja ne morejo nadomestiti dnevne novice, pa četudi jih je kar preveč. Branje je nekaj drugega. Za to si je treba vzeti čas in najti primeren prostor. Dokler branje ne postane naša navada in potreba, se je treba preprosto prisiliti.

Kot rečeno, imamo veliko izbire. Poznamo krajevne časopise: npr. Večer, Dolenjski list, Primorske novice, Tednik; posamezne občine imajo svoja glasila. Tudi verskega tiska imamo veliko: Družino s raznimi prilogi, revijo Ognjišče, Božje okolje, Tretji dan, Cerkev danes ... Za otroke je Mavrica, »Najst« za najstnike. Povej mi, kaj in koliko bereš, in povem ti, kdo si!

V spominu imam, kako so bili nekdanji naročniki čustveno navezani na Mohorjevo družbo, kako težko so čakali knjige in ko so prišle, so jih stiskali na prsi in vzklikali: to so moje knjige! Pomislite, leta 1918 je Mohorjeva družba imela 90.000 naročnikov! Naš oče nam je v nedeljo po kosilu rad bral iz Svetega pisma. Točajeve stric Ivan je komaj čakal na izid Leta svetnikov leta 1968. Leta 1959 mi je posodil Karla Maya oziroma Vinetouja. Kakšni spomini! Nekoč je izid knjige bil podoben rojstvu otroka. Tako so jo občudovali.

Morda koga prime skušnjava in pomisli, kaj vse ve. Resnica pa je, da to, kar vemo, je kapljica in to, česar ne vemo, je ocean. Kako malo smo poučeni o zdravi prehrani, o umetnosti, glasbi, zgodovini (krajevni, narodni in svetovni), o etiki in oliku. Še znamo prijatelju napisati lepo pismo brez slovničnih napak? Kdaj smo to nazadnje naredili?

p. Zdravko

† p. Matej Papež

Prejšnjo sredo sva s p. Viktorjem obiskala p. Mateja v mariborski bolnišnici. Oddelčna sestra je naročila, naj se oblečeva v posebna oblačila in si nadeneva masko, ki varuje bolnike pred morebitno okužbo. Tako oblečena naju p. Matej sprva ni prepoznal. Čez čas pa je izčrpan zaradi bolezni in močnih zdravil utrujeno dejal: "Saj vaju poznam!" in ponudil desnico v pozdrav.

Ob njegovem stisku roke se mi je prebudil daven spomin iz leta 1977, ko me je sprejel kot kandidata v našem samostanu v Kamniku, kjer sem tisto leto jeseni začel obiskovati gimnazijo. Bil je moj prvi vzgojitelj. Tisti stisk roke ob sprejemu v redovno skupnost se mi je zabeležil v dušo za vedno. Vanj je p. Matej položil prijaznost, domačnost in sporočilo: "Ne boj se! Tukaj bomo dobro skrbeli zate!"

Res, bil je samo vtis, a je p. Matej njegovo verodostojnost potrdil še velikokrat. Vzgoja dvanajstih živahnih fantov v Serafinskem kolegiju ni bila lahka, a magister p. Matej je bil potrpežljiv, moder in očetovski. Name so naredile vtis še druge poteze njegove osebnosti: npr. njegov naklonjen odnos do ostarelega patra Karla Dijaka in nekaj posebnega je bila njegova ljubezen do bogoslužja. Pred sveto mašo nas je opozarjal na urejenost in spoštljivost. Zapomnil sem si njegove "zlate stavke" – tako jih imenujem, ker so mi zelo pomagali na poti zorenja v redovnem poklicu. Pogosto je rekel: "Rad imam provinco!" Ali pa za kakšno pomembno stvar: "Tole mi je pa tako ljubo kot brevir!"

V slovenski frančiškanski provinci mu je bilo nekaj časa zaupano delo za nove duhovne in redovne poklice. Nepozabne so bile duhovne vaje, ki jih je za mi-

nistrante vodil pri sv. Mohorju nad Moravčami. Člani Serafinskega kolegija smo sodelovali kot pomočniki. Ob večerih, ko so se udeleženci duhovnih vaj prepustili igram, je nas kandidate zbral na stopnicah cerkve, kjer smo posedli, in nam pripovedoval anekdote iz redovnega življenja ali iz njegovih gimnazijskih let. P. Matej je imel smisel za humor. Ni bil veseljak, raje je bil nekoliko zadržan, a ko se je sprostil, je prišla na plan njegova duhovita narava.

Vesetje je bilo razlog, da je vstopil med manjše brate. V prošnji za vstop med Frančiškove brate je leta 1957 napisal: "Podpisani Papež Jožef prosim za sprejem v frančiškanski red. Do tega imam največje veselje!" Kje se je navzel tega veselja? Zagotovo pri bratih in patrih samostana v Nazarjah. Družina Papeževih je bivala v bližnji Dobletini, kjer se je p. Matej rodil 9. septembra 1941 očetu Jožefu in mami Pavli. Ob krstu so mu po očetu dali ime Jožef. 4. septembra 1958 je ob koncu noviciata v Novem mestu naredil prve redovne zaobljube, ob katerih je prejel ime Matej. Te svoje zaobljube je slovesno potrdil na praznik sv. Frančiška, 4. oktobra 1964. Na praznik sv. apostolov Petra in Pavla, 29. junija 1968, je bil v Celju posvečen v duhovnika. Kot duhovnik je deloval in opravljal različne službe na Gorenjskem (Kamnik), Primorskem (Kostanjevica in Sveta Gora) in Štajerskem, kjer je preživel zadnja leta v Mariboru in pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah.

Prošnji za prejem zakramenta svetega reda, ki jo je p. Matej napisal leta 1968, je priloženo mnenje njegovih vzgojiteljev: "Kandidat kaže resnost za duhovno življenje, pri apostolskem delu je vedno pripravljen pomagati in je svetel zgled redovnega življenja."

Vse te odlike je p. Matej ohranjal do konca. Pri apostolskem delu je dejansko vedno rad pomagal. Poleg pastoralnih služb je bil spovednik in duhovni spremljevalec sester redovnic. Ljubljanski nadškof dr. Alojzij Šuštar ga je leta 1987 imenoval za člana medškofijskega sveta. Član pastoralnega sveta koprške škofije je bil od leta 1998 do 2003.

Bil je svetel zgled redovnega življenja. To je bil razlog, da je večkrat opravljal službo magistra v Serafinskem kolegiju in noviciatu in zagotovo je bil to tudi razlog za izvolitev p. Mateja v definitorij Slovenske frančiškanske province. Kot redovnik je bil človek miru. Mir je življenje v polnosti in mir je največ, kar lahko komu poklonimo. Zaslužimo si ga z razdajanjem in samopozabo. Mir je bil za p. Mateja način posnemanja sv. Frančiška in njegov način uresničitve največje zapovedi ljubiti, kakor nas je ljubil Jezus Kristus.

Kakšno je bilo duhovno življenje p. Mateja? Na spletni strani mariborske nadškofije so zapisali: "Po zgledu sv. Frančiška si je pater Matej vedno prizadeval, da bi v preprostosti, s prijazno in odkrito besedo prišal veselje Jezusovega evangelija vsakemu človeku." Sam pa tem besedam dodajam: "Kot sv. Frančišek je bil očaran nad Kristusom!" Kadarkoli sem ga obiskal v rehabilitacijskem centru Soča v Ljubljani, pa ga ni bilo v bolniški sobi, sem ga našel v kapeli. "Tukaj preživim popoldneve," je dejal. "Pred Najsvetejšim imam največ miru in od Jezusa dobim moč, ki jo potrebujem!"

Zadnja leta je p. Matej živel duhovnost bolnika in je bil kakor svetopisemski Job preizkušen v trpljenju. Ob njem sem doživel, če ne prej, ob bolezni človek razodene zaklade, ki bi sicer ostali za vedno skriti. P. Matej ni veliko tožil nad bolečinami; sem ter tja pa mi je izpovedal svojo skrb: "Ne vem, kaj bo. Naj se zgodi Božja volja!" Te besede so govorile o zakladu zaupanja Bogu in predanosti, ki ni narejena, temveč izvira iz močne in resnične vere. Zaklad p. Mateja, ki se mi je razodel v zadnjih pogovorih, je bila tudi njegova mehkoba in zanimanje za brate in provinco. Zaklad je bil njegov blagoslovljen pogled, ki se je v duhu že usmerjal v tisto, kar je najpomembnejše, trajno in sveto.

Pripovedoval mi je, kako je pred leti uspešno prestal operacijo sive mreže. "Takrat sem bil v Mariboru," je rekel. "Šel sem v park, sedel na klopi in opazoval nebo. Zdelo se mi je čudovito, da ga tako jasno vidim!"

P. Matej, upam, da tako čudovito in jasno vidiš tudi drugo nebo, ki ga je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo. Poslovil si se v nedeljo, ko se je pri sveti maši bral psalm: "Gospod, spremenil si moje žalovanje v rajanje, opasal si me z veseljem, da ti bo pela moja duša in ne umolknila. Gospod, moj Bog, na veke te bom hvalil! (psalm 30)« In ko se je bral evangelij: "Mladenič, rečem ti: Vstani! (Lk 7, 14)«

Ob tvojem slovesu, p. Matej, izpovedujem vero, v kateri si upam predstavljati, da si tudi ti slišal besede: "Rečem ti, vstani!" in da te je Vsemogočni sprejel z besedami: "Vstani iz nepopolnega spoznavanja v popolno, iz gledanja v zrcalu v gledanje iz obličja v obličje, pridi v veselje svojega Gospoda in se opaši z veseljem!"

V postu so že dolga leta v navadi nedeljska postna romanja k sv. Primožu nad Kamnikom. Ob priliki je eno od teh romarskih svetih maš vodil p. Matej, jaz pa sem kot klerik gimnazijec ministriral. Ne vem, kaj je bil povod, vendar, ko sva se vračala v dolino, je nenadoma rekel: "Ko bom umrl, se me spominjaj in moli zame!"

Danes to obljubo obnavljam in tudi vas, ki ste se udeležili slovesa od p. Mateja, prosim, da se ga spominjate in molite zanj.

P. Viktorju, rodnemu in redovnemu bratu p. Mateja, drugim domačim in vsem, ki ste ga poznali in imeli radi, v imenu Slovenske frančiškanske province izrekam iskreno sožalje!

P. Matej, danes se od tebe ne poslavljamo dokončno. Smrt ni dokončno slovo, ampak začasno. Do snidenja pa bodi naš priprošnjik, izprosi naši provinci in Cerkvi na Slovenskem novih duhovnih poklicev. Ne utruj se Boga prositi, naj nas varuje in naj nas blagoslavlja s svojim svetim blagoslovom.

p. Matej, počivaj v miru!

† p. Jurij Dolenc

Ne slišimo, ko spev zveni, se zdrznemo šele, ko onemi,« se glasi verz, ki ga je zapisal pesnik. Podobno je s človekom. Dokler je med nami, dokler se srečujemo in živimo skupaj, se nam zdi samo po sebi umevno, da je tako. Ko pa se poslovijo, se zdrznemo in se zavemo, kako dragocen je bil zven njegovega življenja, kako nas je bogatil in koliko nam je pomenil.

Zven zemeljskega življenja p. Jurija je onemel. Njegov odhod je bil nenaden in nepričakovan. Zdrznili smo se. Sam sem začel iskati Jurijev zven v molitvi in v spominih, ki so se nizali eden za drugim. Veliko trenutkov sva preživela skupaj: pohod na Storžič skupaj z mladino iz župnij Bežigrad in Vič, skupni noviciat, skupna leta v bogoslovju ...

Tudi drugi sobratje so začeli iskati njegov zven. P. Darko Žnidaršič, ki deluje med Slovenci v Avstraliji, je ob novici o smrti p. Jurija zapisal: »Dobro sem ga poznal od takrat, ko je bil študent teologije, saj smo fantje, ki nas je zbiral p. Pashal v samostanu v centru Ljubljane, zelo uživali v družbi bogoslovca Jurija. Bil je družaben in prijeten sogovornik, igrali smo ročni nogomet in namizni tenis ali pa sedeli in peli skupaj ob kitari. Ko sem bil v Kamniku v kolegiju, je bil še v klerikatu in je imel kitaro iz izvirnega pomarančnega lesa.«

P. Jurij Dolenc je bil rojen 30. maja 1953 v Ljubljani očetu Janezu in materi Tereziji. V družini so bili trije otroci: Janez, Jože in najmlajši Jurij, ki je bil krščen v župniji Rudnik. Kasneje se je družina pre-

selila v bežigrasjo župnijo. Za očeta, ki je bil dolga leta invalid, so domači lepo skrbeli. P. Jurij je bil glasbeno nadarjen in je poleg gimnazije obiskoval še srednjo glasbeno šolo. Za redovniški in duhovniški poklic se ni odločil takoj. Sprva je nekaj let poučeval kitaro na eni izmed glasbenih šol v Ljubljani. Njegov ravnatelj je bil skladatelj Janez Bitenc, ki je bil začetnik slovenske glasbe za otroke. Janeza Bitenca sem poznal in ko sva se ob priliki po maši v Šiški zadržala v pogovoru, je vprašal: »Kako pa kaj p. Jurij Dolenc? Ko je bil otrok, sem ga učil v glasbeni šoli. Ob njem sem dobil navdih za pesem: 'Jurčku bomo pomagali ...'« Ta pesem je kasneje skorajda ponarodela in je še danes med otroki zelo priljubljena.

Različni poskusi iskanja samega sebe, preizkušnje, zlasti preizkušnja bolezni, in življenjska zrelost so p. Jurija pripeljale do odločitve za redovniški in duhovniški poklic. V času vzgoje, je bil nekoliko starejši od nas drugih klerikov. Bil je bolj resen in nič več mladostno neugnan. Vendar če smo ga zalotili razpoložnega, nam je zaigral na kitaro, pripovedoval anekdote iz svojega življenja in na prošnjo, naj nam kaj pove o svojem obisku Indije, je nízal popotne dogodivščine kot napeti pustolovski roman.

Pred slovesnimi redovnimi obljubami so vzgojitelji o njem zapisali: »Je zelo uslužen in rad pomaga, zlasti če gre za delo z bolniki ali molitve v cerkvi. V družbi je rad tiho, včasih pa je zelo družaben. Je dober človek in dober redovnik.«

P. Jurij ni študiral z lahkoto. Vzgojitelje je zato skrbelo ali bo mogel opravljati vse dolžnosti, ki jih nalaga duhovništvo. Podobne težave je imel tudi sv. Janez Vianney, vendar jih je p. Jurij po zgledu tega svetnika reševal s trdno voljo in vztrajnostjo. Gnala ga je močna želja postati redovnik in duhovnik. Iz omenjenega prizadevanja izhaja njegova izbira novomašnega gesla, ki je citat iz pisma apostola Pavla Korinčanom: »Po Božji milosti pa sem to, kar sem. In njegova milost, ki mi je bila dana, ni ostala brez sadov!«

Duhovništvo in redovništvo p. Jurija je obrodiло sadove, ki jih pastoralna statistika ne zazna, pred Bogom pa so neizmerno dragoceni. Dragocen je bil njegov prijateljski odnos do ljudi, njegova pobožnost, mir srca in njegova majhnost. Moč redovništva je v majhnosti, majhnosti otroka, ki se pusti voditi Očetu. Moč je v pričevanju brez objestnosti in ošabnosti, v dejavni ljubezni, ki časti Boga in služi drugim. Zato so majhnost, blagost in krotkost tako zelo pomembni za življenje manjšega brata. P. Jurij je to vedel in se na svoj način trudil za majhnost in dejavno ljubezen.

Kot duhovnik je p. Jurij služboval v Novem mestu, pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah, v Ljubljani v Centru, pri Novi Štifti, ponovno dolga leta pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah in od prvega avgusta letos na Sveti Gori pri Novo Gorico.

Težko se je poslovil od svojih ljubih Trojičanov, a kmalu po prihodu v samostan na Skalnici, je začel na svojem »facebooku« objavljati fotografije Svete Gore. Prevezla ga je njena lepota. Pred nekaj dnevi je rekel sobratu p. Bogdanu Rusu: »Sedaj sem se že navadil, da sem tukaj. Zrak je dober in mirno spim.« Na predvečer praznika Marijinega vnebovzetja sta z istim sobratom darovala sveto mašo, ki ji je sledila procesija. Po slovesnosti je rekel: »Kako je bilo lepo! Sedaj grem pa počivat.« V zgodnjih jutranjih urah praznika Marijinega vnebovzetja pa je bil p. Jurij poklican k večnemu počitku. Večni počitek ne pomeni spanja, ampak prebujenje v lepoto, ki je beseda ne more opisati in ki se je oko ne more nagledati!«

Ko sem na veliki šmaren popoldne nekaj sobratov po telefonu obvestil o nenadni smrti p. Jurija, mi je eden izmed njih rekel: »Tudi jaz bi rad umrl na praznik Marijinega vnebovzetja!« Sv. Bernardka iz Lurda je rekla: »Rada bi takoj umrla, samo da bi spet videla Marijo, ki je tako lepa.« Res je. Lepota Vnebovzete je brez primere. Marija v nebesih je naša mati in ne moremo varneje priti v Očetovo naročje kot po rokah nebeške Matere. Na praznik, ki mu med drugim rečemo tudi poletna velika noč, je p. Jurij dočakal svoje velikonočno jutro.

P. Jurija pokopavamo na god sv. Helene, svetnice, ki je po legendi v Jeruzalemu našla relikvije sv. Križa. Na kraju Kalvarije in božjega groba je dala sezidati cerkev, v kateri je relikvije sv. Križa izpostavila v češčenje.

Današnji god te svetnice mi govori, da je Bog našel ne samo enega, ampak vse križe p. Jurija: križ iskanja samega sebe, križ bolezni, križ redovniškega in duhovniškega življenja, križ prestavitve in še vse druge skrite križe in jih v katedrali večnosti nebesom izpostavil v

češčenje. Da, nebesa se poklonijo križu vsakega človeka, saj je križ znamenje ljubezni.

P. Jurij je zelo rad služboval pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah. Bog je videl njegovo srce in njegovo hrepenenje in ga je skozi objem Matere Marije na Sveti Gori poklical nazaj k Sveti Trojici, tokrat k tisti v nebeški slavi. Verujem, upam in molim, da p. Jurij Sveto Trojico gleda in se je veseli v družbi svetih.

Rodnima bratoma p. Jurija – Janezu in Jožetu, drugim domačim in vsem, ki ste ga poznali in imeli radi, v imenu Slovenske frančiškanske province izrekam iskreno sožalje.

P. Jurij, ko se v veri v vstajenje poslavljamo od tebe, čutimo, da nas misel na smrt pomirja. Čutimo, da žive in mrtve nosi ista dobrotna Božja roka. Vezi, ki smo jih spletili za časa tukajšnjega življenja, zaradi večnosti ostajajo trajne. V molitvi jih bomo spletili še naprej.

*Dragi p. Jurij, Bogu hvala za dar tvojega življenja.
Počivaj v miru!*

† Martinu Hozjanu v hvaležen spomin, njegovi ženi Ani in njuni družini v iskreno zahvalo

Slovenska skupnost, ki se zbira v Slovenskem ver-skem središču in v Slovenskem domu v Lemontu, se je v četrtek, 3. novembra 2016, zavila v žalost. Zapustil nas je »oče Lemonta, kot ga poznamo danes,« naš rojak, prijatelj – predvsem pa dober in plemenit človek, Martin Hozjan. V duhu žalujemo z njegovimi domačimi: z ženo Ano, s hčerko Martino in možem Brianom, s Sinom Robertom in ženo Millie ter njunima Lukom in Izabelo ter sinom Christopherjem z ženo Lindo in njunima Lylo in Lorelei; žalujemo z družino žene Ane, z vsemi Glavačevimi, ki so bili tako tesno povezani s svojim »zeto« Martinom in žalujemo z vsemi njegovimi sorodniki in prijatelji. Verujemo, da se v nebesih že veseli družbe svojih staršev in svojega brata, v Sloveniji pa žalujeta za njim njegovi sestri Marija in Štefka ter njuni družini. Ob naši žalosti in prizadetosti si lahko samo predstavljamo, kako hudo mora biti šele njim.

Za njim pa žalujemo tudi frančiškani, saj je bil »eden izmed nas.« Ni bil sicer frančiškan, bil pa je posinovljenec naše province. Slovenska frančiškanska provinca je Martina in njegovo ženo Ano posinovila in na praznovanju 20-letnice Slovenskega doma v Le-

montu, 8. novembra lani (2015), mu je listino posinovljenja slovesno izročil provincial p. Marjan Čuden. A še veliko prej in na veliko bolj konkreten način, kot smo frančiškani posinovili Martina in Ano, sta Martin in Ana »posinovila« nas frančiškane.

V rodnih Črenšovcih v Prekmurju se Martin s frančiškani verjetno ni srečeval, morda občasno ob kakšni priložnosti. Lahko jih je srečal v času šolanja in službe v Mariboru ali v Ljubljani. Vsekakor pa jih je srečal leta 1971 v Chicagu, ko se je v slovenski cerkvi sv. Štefana, kjer so delovali slovenski frančiškani, poročil z Ano Glavač. Ana je bila njegova izvoljenka že v Sloveniji in se je nekaj mesecev prej s starši ter bratoma preselila v Ameriko. Kmalu je postal viden in dejaven član slovenske skupnosti, še posebej v društvih, kjer so se zbirali prekmurski rojaki. Pomagal jih je tesneje povezati s slovensko župnijo, saj se »ogrski Slovenci« pri sv. Štefanu niso vedno počutili najbolj doma in sprejete. S p. Vendelinom Špendovom sta razvila lepo sodelovanje, saj je Martin kmalu postal predsednik ali član vodstva prekmurskih društev. Ko je p. Vendelin postal leta 1986 gvardijan v Lemontu, je tudi Martina in prekmurska društva povabil k sodelovanju pri

oživljanju slovenskega Lemonta, ameriških Brezij. V tem sodelovanju in srečevanju s p. Vendelinom, s slovenskimi društvi iz Chicaga, Lemonta in Jolietu ter slovensko skupnostjo v Lemontu se je rodila zamisel, da bi si Slovenci v Lemontu postavili tudi svoje narodno in kulturno središče, kjer bi se lahko srečevali, družili in prenašali slovenstvo na naslednje rodove. Čutili so, da župnija sv. Štefana v Chicagu ne bo mogla delovati več dolgo, saj se je okolica cerkve močno spremenila in le nekaj Slovencev je še živelo v tem delu Chicaga. Tudi duhovna skrb za Slovence se bo prej ali slej preselila v Lemont. Velikega podpornika tej zamisli je našel v p. Blažu Chemazarju, ki je bil takrat župnik pri sv. Štefanu in tudi predstojnik slovenskih frančiškanov v Ameriki, prijatelj, zagovornik in souresničevalca zamisli pa seveda tudi v p. Christianu Gostečniku, ki je takrat v Chicagu študiral, živel pri sv. Štefanu in tam tudi kot duhovnik deloval za Slovence. Po zaslugi p. Blaža in p. Chirstiana so tudi drugi frančiškani sprejeli zamisel, da bo ob našem samostanu v Lemontu, ki bo še naprej ostal duhovno in romarsko središče ameriških Slovencev, zrastel tudi Slovenski dom. Decembra 1989 je Martin sklical prvi sestanek predstavnikov rojakov, kjer je predstavil idejo Slovenskega doma, in na naslednjem srečanju je bil izvoljen za predsednika pripravljalnega odbora.

Martin je vodil priprave na gradnjo, ki so bile najprej v ozaveščanju rojakov, da je tako središče nujno, če hočemo ohraniti slovenstvo v tem delu Združenih držav. Njegova velika skrb je bila, da bi se v Lemontu združili vsi Slovenci ne glede na to, kateri generaciji ali skupini ameriških Slovencev pripadajo. Vodil je nabiranje sredstev za nov dom in sama dela izgradnje od začetka do zaključka. Vse to je delal ob svojih domačih podjetjih, ki so prav tako rastla in se razvijala ter potrebovala stalnega in modrega vodstva ter upravljanja. Žena Ana in družina sta bila vedno del teh prizadevanj, saj brez njih Martin tega gotovo ne bi zmožeg in niti hotel. Slovenski dom je bil slovesno odprt in blagoslovljen 18. novembra 1995, Martin pa je ostal predsednik društva vse do leta 2013, ko se je zaradi napredujoče bolezni odpovedal predsednikovanju in je bila za predsednico izvoljena njegova hči Martina Hozjan Ruda.

Martinova vizija »slovenskega Lemonta« se je izkazala za uspešno in edino pravilno. Ko je z njo obogatil slovenske frančiškane in jih zanje navdušil, nam je pomagal, da med ameriški rojaki nadaljujemo poslanstvo, ki ga je v začetku 20. stoletja pričel p. Kazimir Zakrajšek. V predlogu za njuno posinovljenje sem na god naše province, 14. septembra lani, zapisal: »Družina Hozjan, predvsem seveda zakonca Martin in Ana, ni zaslužna samo za slovensko skupnost in za ohranjanje slovenstva na srednjem zahodu ZDA, ampak tudi in v veliki meri za tamkajšnje frančiškanske skupnosti in za frančiškane, ki smo tam delovali, oz. delujejo danes. Mnoga njuna prizadevanja so bila neposredna podpora samostanu, frančiškanom ter našemu poslanstvu in delu, z mnogimi drugimi dejanji pa sta posredno pomagala, da smo lahko slovenski frančiškani spoznavali in utrjevali svoje poslanstvo

in ga tudi izvrševali: kot samostan oz. frančiškanska skupnost, kot Ameriške Brezje (narodno romarsko središče ameriških Slovencev), kot kraj srečevanja in druženja ter od leta 1994 tudi kot slovenska narodna župnija za Chicago in okolico.«

Hvala, Martin, da si nam pomagal spoznavati in sprejemati naše poslanstvo, ki je v duhu našega redovnega ustanovitelja sv. Frančiška Asiškega v službenju preprostim; hvala, da si pomagal ameriške Brezje spet uveljaviti kot naš skupni dom, kjer nas čaka in sprejema naša Marija Pomagaj, kraljica Slovencev; in hvala, da si nam to naše poslanstvo pomagal tudi uresničevati. Sam si izjavil ali zapisal: »Danes smo v Lemontu velika slovenska družina. Med seboj se spoštujemo, v domu je vsakdo dobrodošel. Pogled na lemontske prostore, cerkev, samostan, ceste, pikniške prostore – vse smo obnovili in s slovenskim ponosom vzdržujemo, da bo Lemont ostal slovenski in lep, kot je danes, še za naslednje generacije.« Da se je to uresničilo, je v največji meri zasluga Tvojih prizadevanj, Tvojih odločitev in Tvojega dela.

S svoje osebne strani sem Ti hvaležen za Tvoje iskreno prijateljstvo in dobroto, ki smo jo ob Tebi, Tvoji ženi Ani in Tvoji družini doživljali frančiškani, ki smo živeli in delovali v Chicagu in Lemontu, ter naši bratje, ki so nas obiskovali. Bili smo vedno dobrodošli v vašem domu v Lemontu in zadnja leta v Shorewoodu, kjer smo se počutili kot doma; skupaj smo hodili loviti ribe v Kanado in na Florido, bili vaši gostje v Wisconsinu in na Marcu Islandu. In če je bilo potrebno kaj popraviti ali narediti iz kovine, je to gotovo nastalo v eni od vaših tovarn. Hvala Ti za nasvete, za katere smo se lahko zatekli k Tebi, saj smo vedeli, da nam boš rekel to, kar iskreno misliš in kar je dobro za nas, za slovensko skupnost in za naše poslanstvo; hvala Ti, da si nam jasno, odkrito in dobrohotno povedal, kaj misliš tudi takrat, ko se z nami nisi strinjal – a si vedno spoštoval naše mnenje in naše odločitve; hvala Ti, da si bil za vsakega od nas to, kar si bil: dober, moder, iskren in plemenit človek.

S Tabo in s Tvojo družino smo ostali tesno prijateljsko povezani tudi, ko nismo bili več v Lemontu in žal nam je, da Ti v Tvoji bolezni nismo mogli biti bližje ter v večjo oporo Tvoji ženi Ani in Tvoji družini, ki so s tako ljubeznijo v bolezni skrbeli zate. Bogu hvala, da sta Te nadškof p. Stane in provincial p. Marjan lahko obiskala še nekaj tednov pred Tvojim slovesom, in Bogu hvala za p. Metoda, ki Ti je ves čas prinašal moč in tolažbo zakramentov!

Dragi Martin, Bog Te živi! – sedaj pri sebi v nebeškem Božjem kraljestvu, od koder, verjamemo, boš še naprej s svojo ljubeznijo in skrbjo ter sedaj tudi z nebeško priprošnjo spremljal svojo družino, lemontsko slovensko skupnost in tudi našo Slovensko frančiškansko provinco, katere del sta z ženo Ano bila in bosta vedno ostala.

**Bogu hvala za dar Tvojega življenja!
slovenski frančiškani**

(zapisal p. David Šrumpf)

Naslovník province	telefon	fax
Stane Zore Ljubljanski nadškof in metropolit Ciril-Metodov trg 4 p.p. 1990, 1001 Ljubljana stane.zore@ofm.si	01 234 26 00	01 231 41 69
Provincialni minister Marjan Čuden Prešernov trg 4 SI-1000 Ljubljana	+386 1 242 9310	
BREZJE Brezje 72 4243 BREZJE brezje@ofm.si	04 537 07 **	04 537 07 20
<i>Viktor Leopold Polikarp Bonaventura Damjan Leon Tomaž Milan Robert Zakristija Romarski urad</i>	02 03 04 05 06 08 09 11 18 26 00	
KAMNIK Frančiškanski trg 2 1241 KAMNIK tel.: 064 179 910 kamnik@ofm.si		
<i>Mari Pashal Lavrencij Ernest Franci</i>	040 296 319 0593 66 486 0593 66 480 0593 66 481 0593 66 484	
KOPER/STRUNJAN Destradijev trg 10a 6000 KOPER koper@ofm.si	72 79 71	0590 73 470 0590 73 475
LJUBLJANA - CENTER Prešernov trg 4 1000 LJUBLJANA	01 242 9***	01 242 9 313
<i>porta gost/podstrešje 1 provincial sam./žup. arhiv faks - hiša, ZBF ZBF Ambrož M., gvardijan prov. arhiv Janko Marko faks - Marko Edvard Ksaver Valerijan Jan pevski kor regens chori/L. nad. 29 Vid Pavle, vikar in župnik rekreacijska soba knjižnica šivalnica župnijska pisarna zakristija obednica klerikat/ Jan Dominik, Mario, Rok</i>	300 301 310 312 313 314 316 317 318 322 323 324 328 330 331 334 335 336 337 342 343 344 345 346 347 351	
LJUBLJANA - BEŽIGRAD Küzmičeva 6 1000 LJUBLJANA lj.bezigrad@ofm.si	0590 717 **	
<i>Regalat Miran Š. Andraž</i>	21 22 25	
LJUBLJANA - ŠIŠKA Černetova 20 1000 LJUBLJANA lj.siska@ofm.si	01 583 72 70 01 583 72 **	01 583 72 99
<i>Silvin Bogdan K. Gregor</i>	77 80 82	
LJUBLJANA - VIČ in Komisariat za Sv. deželo Tržaška 85 1000 LJUBLJANA lj.vic@ofm.si	01 244 42 52	01 244 42 53
<i>Anton Hieronim Zdravko Pepi Tadej Boštjan Komisariat</i>	56 57 58 59 61 62 50	
MARIBOR Ul. škofa Maksimiljana Držičnika 7 2000 MARIBOR maribor@ofm.si	02 228 51 10 02 228 51 **	02 228 51 12
<i>Janez Benedikt Franc</i>	13 15 19	

SESTRE KLARISE Andreja Bitenca 138 1000 LJUBLJANA	01 518 25 00	
MOŠNJE Mošnje 8 4240 RADOVLJICA	04 533 88 78	04 533 88 78
NAZARJE Samostanska pot 50 3331 NAZARJE nazarje@ofm.si samostan.nazarje@gmail.com zupnija.nazarje@gmail.com dom.marija.nazaret@gmail.com	03 583 19 93 03	03 583 17 53
SESTRE KLARISE Samostanska pot 51 3331 NAZARJE	03 583 13 91	
NOVA GORICA Škrabčeva 1, p.p. 303 5001 NOVA GORICA info@samostan-kostanjevica.si	05 330 77 50 05 330 77 5*	05 330 77 51
<i>Niko Jernej Vili Ambrož P. Filip</i>	2 3 4 5 6	
NOVA ŠTIFTA Nova Štifa 3 1317 SODRAŽICA nova.stifta@ofm.si	01 836 99 43	01 836 99 44
NOVO MESTO Frančiškanski trg 1 8000 NOVO MESTO novo.mesto@ofm.si	07 338 14 70 07 338 14 7*	07 338 14 79
<i>Peter Marko Krizostom Tomaž H.</i>	1 3 4 7	
PROVINCIALNA HIŠA Strunjan 134 telefonska govorilnica	05 678 21 21	
SVETA GORA Sveta Gora 2 5250 SOLKAN sv.gora@ofm.si	05 330 40 20 05 330 40 **	
<i>Simon Peter Hadrijan Bogdan R. Miha Pavel Rafael Miran V.</i>	22 25 28 30 32 33 37	
SVETA TROJICA 2235 SV. TROJICA V SL. GORICAH sv. trojica@ofm.si	02 720 55 56	02 720 55 56
Jože Urbanija Grabe 33 2277 SREDIŠČE ob Dravi	02 713 40 90 051 265 793	
TUJINA		
ADELAIDE - WEST HINDMARSH Holy Family Slovenian Mission 51 Young Avenue AU - WEST HINDMARSH SA 5007		
MELBOURNE - KEW SS. Cyril and Methodius' Slovenian Mission 19 A'Beckett Street PO BOX 197 AU - KEW VIC. 3101	0061 3 9853 7787 mobitel: 0061 412 555 840	0061 3 9853 6176
SYDNEY MERRYLANDS St. Raphael's Slovenian Mission 313 Merrylands Road PO BOX 280 AU - MERRYLANDS NSW 2160	0061 2 9637 7147 0061 2 9682 5478 mobitel: 0061 409 074 760 0061 419 236 783	0061 2 9682 7692
CURIA GENERALIS Via S. Maria Mediatrice, 25 IT - 00165 ROMA	0039 06 684 919	0039 06 638 02 92
FRANCOSKA GVAJANA Hugo Delčnjak 29 Av. du Gen.de Gaulle BP 75 97310 KOUROU Guyane Française		
JOHNSTOWN St. Therese's Friary 536 Decker Avenue US - JONSTOWN PA 15906	001 814 539 76 33	
LEMONT St. Mary's Friary 14246 Main Street PO Box 608 US - LEMONT IL 60439	001 630 257 24 94	
Slovensko versko središče	001 630 257 20 68	001 630 257 23 59
NEW YORK St. Cyril's Friary 62 St. Mark's Place US - NEW YORK NY 10003	001 212 674 34 42	001 212 674 34 42

Elektronski naslovi skupnosti	
Provincialat	provincialni.minister@ofm.si
Definitorij	definitorij@ofm.si
Tajništvo province	tajnik@ofm.si
Prokuratura	prokuratura@ofm.si
Založba BF	zbf@ofm.si
Komisariat	komisariat@ofm.si
Generalna kurija	http://www.ofm.org
e-mail	[ime]@ofm.org [ime] je naziv urada ali oznaka osebe (npr. mingen, secgen, formgen, missgen, econgen, pax, acta, ipd.)
Elektronski naslovi bratov	
Ambrož Mušič	ambroz.music@rkc.si
Andraž Arko	andraz.arko@rkc.si
Andrej Pollak	andrej.pollak@rkc.si
Andrej Vovk.	andrej.vovk.ofm@rkc.si
Anton Jerman	anton.jerman@gmail.com
Benedikt Dejan Emberšič	benediktdejanembersic@gmail.com
Bernard Golčnik	bernard.golcnik@rkc.si
Bernard Karmanocky	bernard11k@aol.com
Bernardin Sušnik	bernardin@susnik.si
Bonaventura Obrar	peter.bonaventura.obran@gmail.com
Boštjan Horvat	boštjan.horvat@ymail.com
Bogdan Knavs	bogdan.knavs@rkc.si
Bogdan Rus	bogdan.rus@rkc.si
Boris Markež	boris.markez@rkc.si
Ch. Gostečnik	christian.gostecnik@guest.arnes.si
Ciril A. Božič	cirilb@bigpond.com
Damjan Kern	damjankern0@gmail.com
Darko Žnidaršič	darko.znidarsic@rkc.si
David Šrumpf	p.david@siol.net
Edvard Kovac	edvard.kovac@guest.arnes.si
Filip Rupnik	filipr@volja.net
Franci Seničar	franci.senicar@gmail.com
Franci Kovše	franc.kovsel@gmail.com
Gregor Kos	gregor.kos@rkc.si
Hugo Delčnjak	delhug1938@yahoo.fr
Jan Cvetek	jan.cvetek@gmail.com
Jan Dominik Bogataj	janco.bog@gmail.com
Janko Žagar	janko.zagar@hotmail.com
Janez Papa	janez.papa@rkc.si
Jernej Kurinčič	jernej.kurincic@rkc.si
Jože Urbanija	joze.urbanija@gmail.com
Krizolog Cimerman	krizolog@yahoo.com
Krizostom Komar	krizostom.komar@rkc.si
Ksaver Babnik	ksaver.babnik@gmail.com
Leopold Grčar	leopold.grcar@rkc.si
Mari Osredkar	mari.osredkar.ofm@siol.net
Marijan Cvitak	marijan.cvitak@amis.net
Marjan Čuden	marjan.cuden@rkc.si
Marjan Čuk	marjan.cuk@rkc.si
Marko Novak	marko.novak@rkc.si
Metod Ogorevc	metodofm@sbcglobal.net
Mihael S. Vovk	mihael.vovk@rkc.si
Milan Kadunc	milan.kadunc@rkc.si
Miran Špelič	miran.spelic@rkc.si
Miran Vidic	miran.vidic.ofm@gmail.com
Niko Žvokelj	niko.zvokelj@rkc.si
Pavle Jakop	pavle.jakop@gmail.com
Pepi Lebreht	pepi.lebreht@rkc.si
Peter Lavrih	pater.peter@rkc.si
Peter Vrabec	peter.vrabec@rkc.si
Rafko Slejko	rafaels@libero.it
Regalat Razbočan	regalat@gmail.com
Robert Bahčič	robert.bahcic@rkc.si
Silvin Krajnc	silvin.krajnc@rkc.si
Simon P. Berlec	simon.peter.berlec@rkc.si
Tadej Inglič	tadej.inglic@rkc.si
Tadej Strehovec	tadej.strehovec@gmail.com
Tomaž Hočevar	tomaz.hocevar@rkc.si
Tomaž Menart	zu-sv.antona.pad@siol.net
Tomaž Pinter	tomaz.pinter@rkc.si
Valerijan Jenko	valerian@pacific.net.au
Vid Lisjak	pater.vid@gmail.com
Viktor Papež	viktor.papez@rkc.si
Vili Pustoslemšek	vili.pustoslemsek@rkc.si
Zdravko Jakop	zdravko.jakop.ofm@gmail.com

